

TOVARNIK

15.4.2002

(primio branit. Ore V.)

K-42/01.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u raspravnom vijeću u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Željko Marin i suci porotnici Branislav Poznanović, Franjo Sokačić i Zoran Bračić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu optuženih Milanka Stupara iz Tovarnika, i dr., zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, po optužnici ŽDO-a u Vukovaru br.DO-K-34/00. od 01. veljače 2001.godine, nakon javno provedene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika ŽDO Vukovar Emila Mitrovskog, optuženih Milanka Stupara, Miće Maljkovića, Strahinje Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića, Janka Ostojića i njihovih branitelja, odvjetnika Vojislava Ore iz Vukovara, odvjetnika Stjepana Šporčića iz Vukovara i odvjetnika Duška Vukelića iz Osijeka, na dan 11. siječnja 2002.godine,

presudio je

- **Opt.ĐORĐE MILJKOVIĆ**, sin Save, rođen 16.06. 1956.godine u Ivancima, općina Vinkovci, s prebivalištem u Tovarniku, Zagrebačka 18, Srbin, drž.RH, oženjen, otac troje djece, od toga jedno maloljetno, pismen sa završenom SSS, po zanimanju mehaničar, trenutno nezaposlen, bez izvora prihoda, vlasnik kuće i okućnice, vojsku JNA služio 1976.godine u Kraljevu,

kriv je

da je:

nakon što je dana 20. rujna 1991.godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv. JNA, pridruženih srpskih paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacijskim snagama protivno čl.3., st.2. t.A., a u vezi sa st.1., čl.27. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, te čl.4. st.2. t.A. dopunskog protokola II. iste Ženevske konvencije,

- tukao Marijana Matijevića, u prostorijama zgrade Stanice milicije u Šidu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilnom stanovništvu nanosio teške tjelesne ozljede,

pa je time počinio:

- krivično djelo protiv čovječnosti međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. st.1. OKZRH,
- uslijed naprijed navedenog, a temeljem čl.4. st.2., čl.31.,37.,38. i 39. st.1.t.1. OKZRH, a u svezi s čl.120. st.1. OKZRH,

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 3 (TRI) GODINE.

Na temelju čl.90. st.1., a u svezi s čl.87. Zakona o krivičnom postupku optuženi Đorđe Miljković dužan je na ime paušala platiti iznos od 500,00 kuna, te na ime troškova krivičnog postupka iznos od 500,00 kuna.

Nasuprot tome,

na osnovi čl.339. st.3. t.3. Zakona o krivičnom postupku,

Prema:

- **Opt.JANKU OSTOJIĆU**, sinu Save, rođen 23.04.1932.godine u Kobiljaku, općina Dvor, živio u Kobiljaku, Kobiljak br.8, s boravištem u Zagrebu, Dobojska 1, Srbin, drž.RH, udovac, otac petoro djece, pismen sa završena tri razreda osnovne škole, posjeduje oštećenu kuću u Kobiljaku i 14 jutara zemlje i šume, vojsku služio 1952-1954.godine u Nišu,

optužba se odbija

da je:

nakon što je dana 20. rujna 1991.godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv.JNA, pridruženih srpskih paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacijskim snagama protivno čl.3., 27. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, čl.51. t.2. dopunskog protokola I., čl.4. dopunskog protokola II. iste Ženevske konvencije i točke 2. Konvencije o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida, u cilju da taj

prostor učini etnički čistim i da se onemogući daljnji život hrvatskom i drugom nesrpskom stanovništvu, civilno stanovništvo hrvatske i nesrpske nacionalnosti raseljavali, ubijali, fizički zlostavljali i prisvajali ili uništavali imovinu, pa je tako isti:

- tukao Jozu Vrankića,
- pljačkao imovinu protjeranih Hrvata,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijao, mučio, nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, provodio raseljavanja, pljačkao imovinu stanovništva u namjeri da potpuno uništi stanovništvo hrvatske nacionalne skupine, ubijao, nanosio teške tjelesne ozljede i stanovništvo prisilno raseljavao,

čime bi počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava- genocid, opisano i kažnjivo po čl.119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. OKZRH uz primjenu čl.43. OKZRH,

Nadalje, na osnovi čl.340. st.3. Zakona o krivičnom postupku

- **Opt.MILANKO STUPAR**, sin Dmitra, rođen 15.03.1935.godine u Maloj Krupskoj, Ruiška, općina Bosanski Novi, B i H, prebiva u Tovarniku, A.G.Matoša 76, Srbin, drž.RH, oženjen, otac troje punoljetne djece, od imovine posjeduje kuću i baštu, umirovljenik, mirovina 1.700,00 kuna, pismen sa završeno osnovnom školom, vojsku služio 1956-1958. u Kraljevu, ne vodi se u VE,
- **Opt.MIĆO MALJKOVIĆ**, sin Stanka, rođen 09.09.1947.godine u Majskom Trtniku, s posljednjim poznatim prebivalištem do 1998.godine u Tovarniku, Vase Pelagića 22, a od 1998.godine u Jugoslaviji, u Ilincima, Vojvođanska 76, Srbin, drž.RH, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, vojsku služio 1970.godine u Banjaluci, bez imovine u Hrvatskoj, bez stalnih izvora prihoda, pismen, sa završenom osnovnom školom, u pritvoru od 03.05. 2001.godine do 11. siječnja 2002. godine,
- **Opt.STRAHINJA ERGIĆ**, sin Strahinje, rođen 26.06. 1949.godine u Radučićima, općina Knin, prebiva u Tovarniku, Bana Jelačića bb., Srbin, drž.RH, pismen, sa završenom SSS, zaposlen u "Agro Tovarniku" mjesečna primanja oko 1.200,00 kuna, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, od imovine posjeduje kuću, vojsku služio 1968.godine u Ljubljani, ne vodi se u VE,
- **Opt.DRAGOLJUB TRIFUNOVIĆ**, sin Nikole, rođen 23.08.1953.godine u Tovarniku, prebiva u Tovarniku, Bana Jelačića 34, Srbin, drž.RH, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, pismen sa završenom SSS, po zanimanju mehaničar, zaposlen u "Agro Tovarniku", mjesečna primanja oko 3.700,00 kuna, vlasnik kuće, i jednog hektara zemlje i traktora, vojsku služio 1972.godine u Vrhniki kod Ljubljane,

OSLOBAĐAJU SE OPTUŽBE

da su:

nakon što je dana 20. rujna 1991.godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv.JNA, pridruženih srpskih paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacijskim snagama protivno čl.3., 27. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, čl.51. t.2. dopunskog protokola I., čl.4. dopunskog protokola II. iste Ženevske konvencije i točke 2. Konvencije o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida, u cilju da taj prostor učini etnički čistim i da se onemogući daljnji život hrvatskom i drugom nesrpskom stanovništvu, civilno stanovništvo hrvatske i nesrpske nacionalnosti raseljavali, ubijali, fizički zlostavljali i prisvajali ili uništavali imovinu, pa su tako:

- opt.Mićo Maljković i opt.Milanko Stupar,
- a) dana 10. studenog 1991.godine zajedno s Milošem Stanimirovićem, Stevanom Srdićem i Dušanom Stuparom, po dogovoru i zajednički ušli u obiteljsku kuću oštećenih Ivana i Ruže Jurić, u ulici S.Šolaje br.8, gdje su oštećene tukli rukama, nogama i kundacima puške, tako da je oštećena Ruža Jurić od zadobivenih ozljeda slijedeći dan umrla, a zatim su slijedeći dan odveli Ivana Jurića u zatvor, te ga tako tukli da je od zadobivenih ozljeda umro,

Opt.Milanko Stupar

- b) tijekom rujna i listopada 1991.godine zajedno s Milošem Stanimirovićem, Stevanom Srdićem, Radoslavom Stanimirovićem i Željkom Kmjačićem svakodnevno rukama, nogama i palicama vršili batinjanje velikog broja mještana Tovarnika hrvatske nacionalnosti koji su bili izdvojeni i zatvoreni u Stanicu milicije smještenu u kući Đorđa Cvejića, a među kojima su bili Mirko Markutović, Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Božo Grbešić, Žarko Grbešić, Dragan Hajduk, Stjepan Glibo, Branko Šimunić, pri čemu su Branku Šimuniću žicom vezali ruke i noge i tukli ga sve dok nije izgubio svijest,

Opt.Mićo Maljković,

- uzimao stvari iz kuća mještana hrvatske nacionalnosti, pa je tako uzimao stvari iz krznarske radnje,
- tjerao na prinudni rad stanovništvo hrvatske nacionalnosti,
- čuvao stražu ispred Stanice milicije,

Opt.Strahinja Ergić,

- uzimao imovinu Hrvata, pa je tako uzeo konje od Vjekoslava Mijokovića,

Opt.Dragoljub Trifunović,

- zarobio Stjepana Marinkovića i odveo ga u zatvor u Stanicu milicije gdje ga je tukao po tijelu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijao, mučio, nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, provodio raseljavanja, pljačkao imovinu stanovništva u namjeri da potpuno uništi stanovništvo hrvatske nacionalne skupine, ubijao, nanosio teške tjelesne ozljede i stanovništvo prisilno raseljavao,

pa da bi time počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava- genocid, opisano i kažnjivo po čl.119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. OKZRH uz primjenu čl.43. OKZRH.

Na osnovi čl.91. st.1. Zakona o krivičnom postupku optuženi Janko Ostojić, Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić i Dragoljub Trifunović se oslobađaju da nadoknade troškove krivičnog postupka i isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru je optužnicom D0-K-34/00. od 01. veljače 2001. godine optužilo Miloša Stanimirovića i dr. (ukupno 24 optužena) za krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid iz članka 119. OKZ RH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZ RH.

Izvanraspravno vijeće ovog suda rješenjem Kv-122/01., od 29.10. 2001. godine, razdvojilo je postupak u odnosu na optuženike Milanka Stupara, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića, Miću Maljkovića i Janka Ostojića, da bi ŽDO u Vukovaru dana 02. studenog 2001. godine uskladio, tj. precizirao optužnicu na navedenih šest optuženika.

Zamjenik ŽDO u Vukovaru neposredno prije završne riječi je odustao od optužbe u odnosu na optuženog Janka Ostojića, a u odnosu na Miću Maljkovića, Milanka Stupara, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića i Đorđa Miljkovića je ostao kod optužnice i predložio da se isti oglase krivima za krivično djelo genocida i krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

***Optuženi Milanko Stupar u svoju obranu navodi** kako je zadnjih 40 godina živio u Tovarniku, a da je oženjen iz Lovasa, te da mu je žena po nacionalnosti Hrvatica. Te 1991. godine osjetio je da se nešto "kuha", a u razgovorima s mještanima Tovarnika primijetio je da mu nitko ne vjeruje, ni Hrvati ni Srbi. Govorili su mu da se skloni jer on nikom ne pripada. U devetom mjesecu kada je jače pucano iz tenkova, na poslu su mu rekli da više ne mora dolaziti na posao i on je taj dan zajedno sa ženom otišao u Lovas. U to vrijeme sin mu je bio u Novom Sadu, jedna kćerka u Velikoj Gorici, gdje je bila udana, a druga kćerka u Vukovaru, za koju tri mjeseca nije ništa znao jer su veze bile pokidane. U Lovasu je bio nekoliko dana, a zatim otišao kod brata u Futog, gdje je bio sedam-osam dana.*

U Tovarnik se vratio 01. ili 02. listopada 1991. godine. Odmah je bio ispitivan od "milicije", koja je bila negdje iz Srbije, a prebacivano mu je gdje je bio i čak je dobio dva blaža udarca pendrekom po leđima kao opomenu. Javio se u firmu i radio u "Ratarstvu" Tovarnik. Cijeli deseti mjesec je iz Šida za Tovarnik nosio vodu, a kao "obezbeđenje" na prikolici su bili Veljko Stupar i Mićo Sedlić. Od početka jedanaestog mjeseca, pa sve negdje do proljeća 1992. godine je imao zadatak da vozi suncokret i kukuruz za Šid, a Veljko je nastavio voziti vodu. Veljko i danas živi četiri – pet kuća pored njega u Tovarniku, isto su godište, ali nisu nikakvi rođaci.

Beograd – Zagreb, tu negdje u predjelu granice i Tovarnika. On je o tome obavijestio svoje šefove, ali su mu oni rekli da s tim nema ništa.

U Tovarnik se vratio 22. ili 23. rujna 1991. godine, dan nakon što je Tovarnik "oslobođen". Još dok je bio u Ilincima, prije napada na Tovarnik, bio je mobiliziran jer je bio poziv da se javi na vašarište u Šid. Mobiliziran je negdje krajem osmog mjeseca, po pozivu tadašnje JNA i dobio je oružje, a po tom pozivu je bio mobiliziran negdje do druge polovice desetog mjeseca kada je vratio oružje, a kasnije je bio raspoređen i pripadao je TO Tovarnik. Tih dana kada je "oslobođen" Tovarnik on je još uvijek bio pri rasporedu mobilizacije na vašarištu u Šidu. Zna da je "milicija" bila u kući Cvejića i ponekad je išao u tu kuću i tamo je vidio Nakića kojeg je nudio cigaretama. Ukazuje da je spasio Branka Šimunića jer mu je rekao da ode iz Tovarnika i sačuva živu glavu, a ne da ga netko ubije. Čuo je da su ubijeni neki građani Tovarnika hrvatske nacionalnosti, ali on osobno nije vidio čak ni jedno mrtvo tijelo, a kamoli da zna tko ih je ubio.

Bilo je općepoznato, te je i on znao da se civili iz Tovarnika dovode u zgradu "SUP-a" Šid. Najviše se dovodilo taj prvi dan nakon oslobođenja Tovarnika. Negdje uvečer kada je dobio slobodno, krenuo je u centar Šida i tad u večernjim satima ispred zgrade "SUP-a" jedan policajac ga je pozvao unutra da vidi svoje Tovarničane. Ušao je unutra i vidio je pedeset do šezdeset baba i "deda" iz Tovarnika. Otišao je na piće, a onaj policajac mu je rekao da se vrati negdje oko ponoći jer će tad biti ispitivanje. Ponovo se vratio u tu zgradu "SUP-a" oko ponoći i bio negdje do pet sati ujutro.

Naglašava da je Vrankića i Glavana spasio, i to u vremenu od ponoći pa do 05,00 ujutro kad su bila ispitivanja, s tim da je on bio nazočan njihovom ispitivanju. Ukazuje da je tako postupio i prema Matijeviću, s tim da je Matijević bio zadnji, jer se sjeća da mu je bilo svega dosta i kada je htio otići, tada ga je onaj iz "DB-a", a koji je ispitivao, vratio da mu kaže što je Matijević izjavio. Precizira da je bio u hodniku kada je vidio da dvojica vode Matijevića i vidio je neke ozljede na njemu, u predjelu jagodice. Matijević mu je rekao "pizda im materina, vidiš što su mi napravili". Ta dvojica su ga uveli u onu prostoriju u kojoj je on prije bio i u kojoj su vršena ispitivanja i nije prošlo ni dvije minute, onaj iz "DB-a" ga je pozvao i kada je ušao unutra, u prostoriji su bili Matijević i taj iz "DB-a". Taj iz "DB-a" mu je pokazao što je Matijević izjavio, i u toj izjavi je stajalo da je isti stavljao ježeve i pravio lansirne rampe i vidio je da je to nepovoljno za Matijevića. Naglašava da su on i Matijević bili "dobri" drugari, da ga nije te večeri tukao i maltretirao i da ne zna zašto Matijević laže.

Stjepana Marinkovića dobro poznaje i sjedili su zajedno u klupi, a istog nije vidio onu večer u zgradi "SUP-a", a sigurno ga ni jednom prilikom nije tukao ni maltretirao.

Ni jednog trenutka nije pljačkao namještaj i bijelu tehniku iz kuća prognanih Hrvata.

Optuženi Janko Ostojić u svoju obranu navodi da je rođen i živio u Kobiljaku, općina Dvor na Uni sve do osmog mjeseca 1995. godine. U osmom mjesecu s većinom svojih ostalih mještana otišao je za Jugoslaviju i živio kod svoje kćerke u Vojvodini. 1997. ili 1998. godine je uzeo hrvatske dokumente, a da bi negdje 1999. godine otišao kod svoje kćerke u Zagreb, Dobojska 1., te se prijavio da tu boravi.

Kćerka mu je rekla da ga policija traži i on je otišao u policiju, sam se prijavio, i tad je uhićen i doveden u pritvor, kad mu je uručena optužnica.

Za Jozu Vrankića je prvi put čuo kad je pročitao optužnicu, a siguran je da u mjestu Tovarnik nikad u svom životu nije bio, a kamoli 1991. godine i 1992. godine. U pritvoru je čuo da je Janko Ostojić živio u Tovarniku, ali za njega nije znao ni da postoji, a kamoli da ga je znao. Jednostavno nikada nije bio u Tovarniku, a

kamoli da je pljačkao imovinu protjeranih Hrvata iz Tovarnika, niti da je tukao Jozu Vrankića.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci: Jozo Vrankić, Vera Šimunić, Dragan Hajduk, Stjepan Lukić, Marijan Matijević, Andrija Jurić, Žarko Grbešić, Vjekoslav Mijoković, Stjepan Marinković, Dane Čurić, Vinko Beljo, Tomislav Grgić, Stipe Glibo, Pavo Donković, Ivan Mijoković, Stanko Glavan, Martin Đurčinović, Đuro Matijašević, Goran Stupar, Vojko Vukadinović, Đorđe Filipović, Pavao Marinković (rođ. 1924. i rođ. 1926. god.), Dragan Nakić, Branka Šimunić, vještak dr. Mladen Marcikić, te je pročitao sudskopsihijatrijski nalaz i mišljenje dr. Nikole Mandića od 14. 12. 2001. godine za okrivljenog Milanka Stupara (list spisa 131-141), te je pročitao medicinski dokument Doma zdravlja radnika MUP Hrvatske Zagreb, Šarengradska 3 (list spisa 108), izvršeno prepoznavanje putem fotografija od strane svjedoka Andrije Jurića, te izvršeno suočenje svjedoka Marijana Matijevića i opt. Đorđa Miljkovića, te izvršen uvid u izvod iz personalne evidencije VUPIK Vukovar PJ Tovarnik, a gdje je pod brojem 55 označen Milanko Stupar.

Svjedok Jozo Vrankić iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je zarobljen 21. rujna 1991. godine i zatim odveden u Šid, zatim u Mitrovicu, Rumu i na kraju u Begejce. Razmijenjen je 10. 12. 1991. godine.

Za Milanka Stupara je istakao da istog dobro poznaje, te da je isti bio u neprijateljskim jedinicama, ali ne zna što je on konkretno radio.

Za Miću Maljkovića također zna da je bio u neprijateljskim jedinicama, ali ne zna ništa bliže o njegovom djelovanju.

Za Strahinju Ergića je istakao da ne zna ništa, osim da je bio sve vrijeme u Tovarniku, dok nije ušla vojska i druge parapostrojbe 21. rujna 1991. godine.

Za Dragoljuba Trifunovića je iskazao da ne zna ništa konkretno.

Za Đorđa Miljkovića zv. "Kiku" je naglasio da je bio prisutan prilikom njegovog ispitivanja u zgradi "SUP-a" u Šidu, i da mu je tad spasio život, jer je garantirao i potpisao da on nije ubio dva vojnika "JNA".

Za Janka Ostojića iz Tovarnika je ukazao da ga je isti na ulazu u Šid dočekao i htio klati, tukao nogom u stomak i da su ga spasila dva policajca da ga ne ubije. U Šidu ga je ponovo na smrt pretukao. Precizirao je da se isti negdje osamdesetih godina doselio u Tovarnik, istog je opisao, te vršio prepoznavanje između više osoba i sa sigurnošću je rekao da Janko Ostojić koji je optužen u ovom postupku nije Janko Ostojić koji je živio u Tovarniku i koji ga je pretukao i htio zaklati.

Njegova supruga, koja je bila u zatvoru zajedno sa Jurić Ivanom, Jurić Ružom i njihovim sinom, gledala je kako su Medić Jovica, Srdić Stevica, Grković Dušan i Ivanović Savo, i još neki nepoznati tukli Ivana i Ružu Jurić, sve dok isti nisu podlegli udarcima. Ista mu nije rekla da su Mićo Maljković i Milanko Stupar tukli Ivana i Ružu Jurić, a to mu nije rekla zato što to nije vidjela.

Svjedok Andrija Jurić u svom iskazu u Istrazi navodi da je živio u Tovarniku s roditeljima, a da su 10. 11. 1991. godine u njihovu kuću došli Stevan Srdić, Mišo Stanimirović, Mićo Maljković i Dušan Stupar. Bez ikakvog razloga i ništa ne govoreći, počeli su ih tući. Imali su kod sebe pendreke. Njegovu majku su tako istukli da je ujutro bila mrtva.

Drugi dan, tj. 11. 11. 1991. godine ponovo su došli isti ljudi, a među njima je bio i Milanko Stupar, a njegovog oca Ivana Jurića odveli su u mjesni zatvor u Tovarniku. Koliko je čuo, zatvor se nalazio u kući dr. Cvejića. U toj kući su tukli njegovog oca, te je otac pao u nesvijest i 12. 11. 1991. godine oko 13,00 sati umro. I on je bio u zatvoru, oko dvadeset dana, bio je teški invalid, i njega su tukli. Istakao je da ga je tukao osobito Milanko Stupar. On se kretao na štakama. 26/27. 03. 1992. godine je protjeran na slobodni dio Hrvatske.

Na glavnoj raspravi iskazuje da su 11.11. 1991. godine u njihovu kuću, u kojoj je živio s roditeljima, ocem Ivanom i majkom Ružom, došla dva policajca stavila lisice na ruke njegovom ocu i istog odvela u Cvejićevu kuću, gdje je bila "Stanica milicije". Oca su odveli oko 10,00 sati, a po njega su došli oko 11,00 sati i također ga odveli u taj zatvor. Kada je on doveden, u toj prostoriji je već bila njegova majka koju su sigurno našli negdje u selu i onda doveli. Njegovog oca su ubrzo izveli iz prostorije i vodili ga k njihovoj kući i usput ga tukli. Uvečer su oca vratili. Njegovu majku su također odvodili u drugu prostoriju i tukli. U prostoriji su njih troje prenoćili, a cijelu noć i otac i majka su jaukali. Tu večer su u tu prostoriju četvorica donijeli i Stoju Vrankić, ista je kasnije umrla. Ujutro je Stevo Srdić išao po Leposavu Stanimirović koja je došla i konstatirala smrt njegovog oca i majke.

Naglasio je da nije vidio tko je odvodio njegovog oca, niti je vidio tko ga je tukao, a također nije vidio ni tko je odvodio i tukao njegovu majku. Njegov otac i majka nisu mu rekli tko ih je tukao, jer to nisu bili u stanju.

Sa sigurnošću je rekao da prije nego što će odvesti u "Stanicu milicije" njegovu majku i njegovog oca nitko ih nije tukao u njihovoj kući, niti je dolazio u njihovu kuću.

Na upit predsjednika vijeća da objasni naprijed navedene razlike iz iskaza u istrazi i iskaza na glavnoj raspravi, svjedok je naglasio da on teško govori i da ga vjerojatno sudac u istrazi nije razumio što govori, a on je potpisao zapisnik da nije gledao što potpisuje. Sa sigurnošću je rekao da je istina ono što govori na glavnoj raspravi.

Na glavnoj raspravi je ostao kod iskaza da ga je tukao Milanko Stupar drškom pištolja. Ukazivao je da zna Gojka i Milanka Stupara, a da je Milankov brat Veljko.

Nije mogao uopće opisati kako izgleda Milanko Stupar, naglasio je da Milanka zna iz viđenja, a tom prilikom kada je dobio udarce pištoljem, nije ga dobro vidio, jer je bio mrak. Nije se mogao izjasniti čak ni to je li ta osoba, za koju kaže da je Milanko Stupar, imala dvadeset ili šezdeset godina, kakvu je kosu imao, pa čak nije znao je li ta osoba imala bradu ili brkove.

Prilikom prepoznavanja između osam fotografija svjedok je pokazao na fotografiju Veljka Stupara, kao osobu koja ga je tukla, te poslije jedne kraće pauze ponovio da je Veljko Stupar osoba koja ga je tukla, a zatim poslije još jedne pauze pokazao i na Milanka Stupara govoreći "možda me i ova osoba tukla, ali naglašavam da ja nisam siguran" i da nije vidio dobro. Upitan da pokaže osobu koju je spominjao kao Stevu Srdića svjedok je pokazao na fotografiju Dragana Sedlića.

Kada je svjedok pogledao u optuženike, pokazao je na Milanka Stupara kao osobu koja ga je tukla, ali nije poznavao Dragoljuba Trifunovića, a za Strahinju Ergića je prvo rekao da je osoba po imenu Slavko, a zatim rekao da je to "Kika", pa onda poslije dužeg vremena je rekao da je "Kika" Đorđe Miljković, a za Miću Maljkovića je rekao da misli da je to osoba po prezimenu Maljković.

Svjedok Vera Šimunić iskazuje da je u Tovarniku živjela s mužem i dvoje djece, a da je 20.09.1991.godine bio napad na Tovarnik i da je ušla vojska. Njenog supruga su prvo pritvorili, a zatim odveli u logor pripadnici vojske koje nije poznavala, a za svog supruga ništa nije znala do 11. mjeseca 1996.godine. Ona se zaposlila 25.09.1991.godine u zadruzi u Tovarniku, ali ističe da je ona gledala svog posla, po selu se nije ni kretala niti je interesiralo što se događa. Istaknula je da je dobro poznavala Janka Ostojića koji je živio u Tovarniku, te da je isti niži čovjek i potpuno drugačiji od optuženog Janka Ostojića, jednostavno, optuženi Janko Ostojić nikada nije živio u Tovarniku, niti ga je ona vidjela.

Svjedok Dragan Hajduk iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je po ulasku jugovojske i domaćih Srba bio zarobljen desetak dana, zatim je nekoliko dana bio u Šidu, i onda prebačen u Begejce, da bi bio razmijenjen 29.12. 1991.godine.

Istaknuo je da je bio mučen i tučen, ali od Miloša Stanimirovića, Duška Stupara i drugih, ali ne od optuženih u ovom postupku.

Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića iz Tovarnika je viđao u zelenoj uniformi s oružjem, ali nije vidio da su ulazili u Cvejićevu kuću, da su tukli nekog, niti da su pljačkali imovinu. Milanka Stupara čak nije vidio ni u zelenoj uniformi. Naglasio je da optuženi Janko Ostojić nikad nije živio u Tovarniku, i da onaj Janko Ostojić koji je bio u zelenoj uniformi je drugačiji i da taj sad živi u Šidu.

Svjedok Stjepan Lukić iskazuje da je živio u Tovarniku i da je zarobljen 26.09. zajedno sa suprugom i Tomislavom Ivkovićem. 27.09. je otjeran u Šid, 02.10. u Mitrovicu, a 04.10. u Begejce, sve te 1991.godine. U Tovarnik je vraćen 08.10.1991.godine i bio je mjesec dana, točno do 08.11. 1991.godine, a bio je zatvoren u Cvejićevoj kući, koja je bila "Stanica milicije". U tih mjesec dana je morao ići sahranjivati mrtve, cijepati drva, tovariti stoku i raditi sve druge fizičke poslove. To je radio danju, a noću je bio zatvoren u Cvejićevoj kući. Za Milanka Stupara je istaknuo da ga je možda dva puta vidio kako prolazi na motoru, a čuo je da je isti bio u Lovasu.

Za Miću Maljkovića je u istrazi rekao da je zajedno s Milenkom Stojanovićem i Čađom opljačkao kuću krznara Slavka iz Tovarnika, kao i da je odvezio ukradenu stoku. Na glavnoj raspravi je istaknuo da su stoku tovarili Stojanović zvani Čađo i Jovica Medić, a kada je istovarao bunde oduzete od krznara Slavka bili su Željko Krmjajić i Duško Grković. Bio je kategoričan da je istina što je rekao na glavnoj raspravi i da u istrazi ga sudac nije razumio, te je naglasio da Mićo Maljković nije tovario ukradenu stoku, niti je opće bio prisutan kad su istovarane bunde uzete od krznara Slavka, i jednostavno za Miću Maljkovića zna, tj. viđao ga je s kokardom, puškom, ali ne zna ništa konkretno što je radio isti, tj. nije vidio da je nekog tukao, zlostavljao ili krao imovinu veće vrijednosti.

Strahinju Ergića uopće nije viđao, niti išta zna za njega.

Za Dragoljuba Trifunovića zna da je jednom prilikom htio spasiti i izbaviti Josipa Đurčinovića i njegovog sina Martina, ali mu Grković nije dao i rekao mu da se skloni dalje.

Za Đorđa Miljkovića je istaknuo da ga poznaje iz viđenja, ali da njega uopće nije viđao niti da išta zna o njemu.

Za Janka Ostojića je naglasio da je bio posebno "gadan", te da ga je htio jednom prilikom ubiti, ali ga je spasio Dragan Sedlić. Istaknuo je da je navedeni Janko Ostojić bio izrazito nizak i debeo čovjek, i da optuženi Janko Ostojić nije onaj Janko Ostojić koji ga je htio ubiti.

Svjedok Marijan Matijević iskazuje da je u Tovarniku živio od 1973.godine pa do zarobljavanja 22.09.1991.godine, a po zarobljavanju odveden je u Šid. 10.12.1991.godine razmjenjen je i tad je otišao na slobodni dio Hrvatske.

O Milanku Stuparu, Mići Maljkoviću, Strahinji Ergiću, Dragoljubu Trifunoviću i Janku Ostojiću nema nikakvih neposrednih saznanja, iz jednostavnog razloga jer od 22.09.1991.godine nije više bio u Tovarniku.

22.09.1991.godine je zarobljen i doveden u Šid i tu je prvo bio tučen od strane osobe po nadimku "Čuran i Brzi", a misli da mu je pravo ime Milan Kosanović iz Banovaca, te jednog čuvara u Mitrovici. Tu u Šidu nalazio se u jednoj ćeliji, a praktično to je bila šupa u dvorištu zgrade SUP-a Šid. U drugoj šupi, tj. ćeliji također su se nalazili zarobljenici, a treća prostorija je bila prazna i tu su odvođeni zarobljenici gdje su bili tučeni. Te prostorije su bile odvojene od same zgrade SUP-a, koja je bila do ulice. Inače, u ćeliji nije bilo svjetlosti.

24.09.1991.godine, negdje oko 03,00 sata, po njega je došao čuvar kojeg nije poznavao i odveo ga je u Stanicu milicije u Šidu. Čuvar ga je iz te ćelije kroz dvorište sa zadnje strane uveo u prostoriju koja je bila u okviru Stanice milicije. U tim

prostorijama je postojala svjetlost. Kad je uveden od čuvara u prostoriju, svjetlo je bilo upaljeno i vidio je u prostoriji kako sjedi Đorđe Miljković zv. "Kika". Kada je prolazio kroz hodnik u prostorijama Stanice milicije vidio je Katu Maljković. Đorđe Miljković ga nije ispitivao, već ga je odmah vodio u onu ćeliju gdje ga je tukao željeznom šipkom. Siguran je da ga je samo Đorđe Miljković pratio i tukao onom željeznom šipkom. Kada ga je izvodio iz ćelije, Đorđe Miljković zv. "Kika" mu je rekao "zadnji put me vidiš". Željezna šipka je bila dužine oko metar, a debljine kao vodovodna cijev od tričetvrt cola. Đorđe ga je nekoliko puta udario po leđima željeznom šipkom, a dobio je udarac i u predjelu ruke, kada je istu postavio da zaštiti glavu, jer je udarac išao u smjeru glave. Siguran je da je čuo kako mu je pukla lopatica kad mu je zadan drugi udarac. Od udaraca je pao na tlo, a poslije batina koje je dobio, došao je jedan nepoznati čuvar i ponovo ga vratio u ćeliju u kojoj je bio prije dobijanja batina, ubrzo odmah između 04,00 i 05,00 sati to jutro došla je Vojna policija i zajedno s drugima odvela ga u Mitrovicu.

Đorđa Miljkovića je poznavao dobro, jer su od osamdesetih godina radili zajedno i svaki dan se viđali. Istaknuo je da je Jozo Vrankić bio zarobljen i da se sjeća kako ga je "Ćuran" "Brzi" razbio kao dinju, a poznato mu je i prezime Stanko Glavan, ali se ne može sjetiti tko je ta osoba i što bi značila.

Kod suočenja s optuženim svjedok je ostao kod svog iskaza da ga je tukao optuženi Đorđe Miljković.

Svjedok Žarko Grbešić iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je u Cvejićevo kuću doveden 25.09.1991.godine. U toj kući je bio dva dana i jednu noć, te je odveden za Rumu, Mitrovicu, Begejce, a vraćen je 08.10.1991.godine i onda je u toj kući bio jedno mjesec i pol dana, te je tad pušten kući.

Ukazao je da su s njim u prostoriji u zatvoru bili Stipo Lukić, Pavo Marinković, njegov brat Božo Grbešić, koji je u međuvremenu umro, Marijan Blažan, Mirko Markutović, Pavo Vrančić, koji je također pokojni, Mate Ćuk i Tomo Glibo. Krevet je dijelio s Tomom Glibom, ali jedna osoba ga je izvela van nakon tri do četiri dana što su bili u zatvoru i isti se više nije vratio, a i dan-danas se za sudbinu istog ne zna.

Ne sjeća se da su s njim bili Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Stjepan Glibo, Branko Šimunić, a Dragan Hajduk je bio možda sat vremena i tad je pušten i više nije bio s njima.

Istaknuo je da za optužene Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića ne zna ništa konkretno, tj. nije vidio da su isti ikoga tukli, psihički zlostavljali, niti da su krali imovinu veće vrijednosti.

Nije vidio da su Ivana, Ružu i Andriju Jurić dovodili u prostorije Cvejićeve kuće, s tim da je naglasio da je on danju većinom vođen da obavlja fizičke poslove, a samo je noću prespavao u Cvejićevoj kući.

Svjedok Vjekoslav Mijoković iskazuje da je istjeran 24. ili 25. ožujka 1992.godine zajedno sa suprugom i djecom, a da mu je otac ostao živjeti u Tovarniku.

Nakon što je istjeran pokrali su mu svu vredniju pokretnu imovinu. Otac mu je rekao da je Strahinja Ergić zv. "Strajo" otjerao kobilu, zaprežna kola i ome. Martin Đurčinović i Đuro Matijašević također su mu rekli da su vidjeli kad je "Strajo" tjerao njegovu kobilu i zaprežna kola, a da je tu išlo i ome. Otac mu nije pobliže objasnio kako je "Strajo" otjerao kobilu, zaprežna kola i ome.

1997.godine se vratio u Tovarnik i radio je sa Strahinjom Ergićem, tako da ga je viđao, ali nikada nisu razgovarali o kobili, ometu i zaprežnim kolima.

Za Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića ne zna ništa konkretno, tj. nije vidio da su isti ikog fizički ili psihički zlostavljali, niti je vidio da su krali nečiju imovinu.

Svjedok Stjepan Marinković u svom iskazu u istrazi navodi da su ga zarobili negdje oko 30. rujna 1991. godine na putu između Lovasa i Tovarnika, a kada se vraćao za Tovarnik. Ukazuje da ga je uhvatio okrivljeni Miloš Stanimirović sa svojom grupom u kojoj su bili Miljković "Kika" Đorđe, Dragoljub Trifunović i dr. koje nije poznao. Vozilom Picgauer odveli su ga u kuću dr. Cvejića, a prilikom ispitivanja tukli rukama, pendrecima, te da je njih 15 bilo u sobi dok ga je ispitivala njemu nepoznata osoba, ali da je poznao one koji su ga tukli, a to su Miloš Stanimirović, Rade Vorkapić iz Lovasa, Dragoljub Trifunović, brat Vorkapića zv. "Šilja", Grković Duško iz Tovarnika. Ukazao je da su ga četiri dana držali vezanog.

Na glavnoj raspravi ukazuje da, kada se vraćao u Tovarnik, na putu između Lovasa i Tovarnika ga je uhitila mlada vojska, i to kod tornja. Mlada vojska ga je jedno kraće vrijeme zadržala dok nije došao Stevo Srdić s Picgauerom, i još jedno četiri osobe koje nije poznao i tad su ga vodili u zatvor u Cvejićeve kuću. Odmah tu u Picgaueru je dobio batine od Steve Srdića i one četvorice, koju nije poznao. Misli da je četiri dana bio u zatvoru i sva četiri dana je dobijao batine, a najviše ga je tukao Stevo Srdić i neke druge osobe koje nije poznao.

Na upit predsjednika vijeća da objasni naprijed navedenu razliku u iskazu u istrazi i na glavnoj raspravi, bio je jasan, kategoričan, da je istina što je rekao na glavnoj raspravi i da je siguran da ga optuženi Dragoljub Trifunović i Miljković Đorđe zv. "Kika" ni jednog trenutka nisu tukli. U istrazi je pitan za 53 osobe, te vjerojatno je zbog toga došlo do zabune prilikom iskaza u istrazi, da je naveo da su ga tukli Đorđe Miljković i Dragoljub Trifunović, a kad to nije istina.

Ukazao je da je zajedno sa Draganom Nakićem, kao zarobljenik vođen kad je bio napad na Lovas, ali je iskoristio priliku i tad je pobjegao prvo u Mohovo, a zatim sa Iločkim konvojem na slobodni dio Hrvatske.

Naglasio je da ona četiri dana kad je bio u zatvoru, Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića uopće nije vidio, te da on nije vidio da su isti ikoga tukli ili krali vredniju imovinu.

S njim u zatvoru su bili Mirko Markutović, Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Božo Grbešić, Žarko Grbešić, Dragan Hajduk, Stjepan Glibo, Branko Šimunić, ali je ukazao da on nije vidio da su isti tučeni, jer bi osobu koju bi tukli odveli u drugu prostoriju i on je vidio kad se vrata ozljede na tim osobama, ali jednostavno ne zna ko je iste tukao.

Svjedok Dane Čurić iskazuje da on nije bio u Tovarniku i da osobno o smrti svog oca Mate ne zna ništa.

Čuo je da negdje oko 25.10.1991. godine, kada je u prostorijama Cvejićeve kuće usljed mučenja umro Ante Markanović, njegov je otac izmolio očenaš, a da je Miljković po nadimku "Kika" rekao njegovom ocu "tko će za tebe izmoliti očenaš". Njegov otac je bio određen da još s trojicom sahrani Antu Markanovića, a kasnije je čuo da su sva ta četvorica ubijena, s tim što on jedino zna da je Jovo Janić upravljao bagerom koji je iskopao raku u koju je bio sahranjen i njegov otac. Ukazao je da je taj Janić u međuvremenu umro.

Svjedok Vinko Beljo iskazuje da je on u 09. mjesecu 1991. godine, zatvoren prvo u Tovarniku, pa prebačen u Šid i onda ponovo vraćen u Tovarnik. Bio je zatvoren u kući dr. Cvejića, a iz Tovarnika je izašao 19.12.1991. godine.

Zna da je Željko Krnjajić jednom prilikom prozvao osam osoba i ubrzo kad su te osobe izvedene, čula se pucnjava i od tih osoba se nitko nije vratio. Sjeća se da je Ante Markanović od batina umro, a da su kasnije nestala i ona četvorica koja su dobila zadatak da ga sahrane.

Osobno nije vidio ni jedno ubojstvo, mučenje niti konkretno ko krade vrijedniju imovinu, a ukazao je da je to vidio da vjerojatno i on ne bi bio živ.

Svjedok Tomislav Grgić je iskazao da je s grupom od 22 zatočenih doveden iz Mitrovice u Tovarnik, gdje su bili u zatvoru u kući liječnika Cvejića. Zna da su od batina umrli Bošnjak Marko, Filić Đuro, Ante Markanović, ali ne zna ko ih je pretukao. Zna da su neki odvedeni pred crkvu i tamo strijeljani, ali ne zna tko ih je tamo ubijao.

Zna da su Ivan i Ruža Jurić od zadobivenih batina umrli, ali ne zna tko ih je tukao.

Svjedok Stipe Glibo ukazuje da je on bio u zatvoru u Šidu, i da je iz istog pušten 01.10.1991.godine, i to svojoj kući. U svojoj kući je bio sve do 30.12.1991.godine, a tad je otišao kod kćerke u Zagreb.

Zna da su ubijani mještani hrvatske nacionalnosti, konkretno Bošnjak Marko, Čulić Mato, Jozo Šišić, sinovi Šimunića, Željko Vrančić, te da su neki drugi prebijani i maltretirani, ali ne zna konkretno tko je to činio. Istaknuo je da ne zna ništa konkretno o optuženicima.

Svjedok Pavo Donković iskazuje da je "uhapšen" 23.09.1991.godine i da je dva dana bio u zatvoru u Stanici milicije u Šidu. U Stanici milicije u Šidu su ga tukli, ali ne zna konkretno tko. Iz Šida je odvezen za Rumu, Sremsku Mitrovicu, te u logor Begejce, da bi iz Begejaca bio vraćen nazad u Tovarnik. U Tovarniku je bio sve do 28.12.1991.godine kada je otišao za Zagreb.

U kući Cvejića bio je zajedno s Mirkom i Martinom Markutovićem, Božom i Žarkom Grbešićem. U početku je svaki dan dobijao batine, ali su ga tukli njemu nepoznati ljudi.

Nije imao neposrednih saznanja što su radili optuženici Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović, Đorđe Miljković zv."Kika" i Janko Ostojić.

Svjedok Ivan Mijoković iskazuje da je živio u Tovarniku, da je ostao sve vrijeme u Tovarniku, jer je bio zaštićen. Nadalje je istaknuo da, iako je bio zaštićen, noću nije spavao u kući, jer pored činjenice da je bio partizan, i to visokog čina, dolazili su četnici od Voćina da ga ubiju, al on je znao ratovati i noću se krio, a ujutro bi došao u svoju kuću.

Četiri-pet dana nakon što je njegov sin protjeran s obitelji, dok je bio u dvorištu, došao je Strahinja Ergić "Strajo". "Strajo" je znao da je on opljačkan, tj. da mu je sve iz kuće pokradeno, a kad je vidio kobilu, rekao je da će sačuvati kobilu njegovom sinu, i da istu uhvati u platon. On je uhvatio kobilu u platon, a ome je išlo za kobilom Dao je "Straji" kobilu i platon i rekao da to sačuva za njegovog sina.

Za tri četiri dana kod njega je došao komandir milicije za cijeli okrug i pitao ga da mu vrati kobilu. Rekao je tom komandiru milicije da ne treba da mu vrate kobilu, jer je ista kod "Straje", a ako mu vrati, doći će netko drugi i opet odvesti kobilu i ome. Prilikom uzimanja kobile "Strajo" nije primijenio prisilu, čak više nije bilo ni nikakve priče, već jednostavno "Strajo" je rekao da će sačuvati kobilu.

Poslije tog događaja kad je "Strajo" otjerao kobilu, platon i ome, često je viđao "Straju" koji je radio u "PIK-u", ali nikada nisu razgovarali o kobili i ometu. Jednom prilikom dok je bila tzv. "Krajina" kad je "Strajo" izlazio iz "PIK-a" i imao pune ruke novca, dao mu je 5 hiljada dinara i rekao da je to za pivo. Za taj novac je mogao kupiti deset flaša piva, ali on sa "Strajom" nije pričao zašto mu daje te novce, a pretpostavlja da je "Straju" bilo sramota jer je imao pune ruke novca kad je on naišao.

Do dana današnjeg "Straju" nikada nije pitao da mu plati za kobilu i ome, a čuo je da je "Strajo" prodao kobilu i da je prodao ome.

Svjedok Stanko Glavan iskazuje da je u Tovarniku živio od 1953. godine. U ljeto 1991. godine operiran je u Osijeku od kičme i negdje u devetom mjesecu 1991. godine ponovo se vratio u Tovarnik.

Misli da je 22.09. 1991. godine odveden u zgradu "SUP-a" Šid. U toj zgradi je bio dan i noć u ćeliji. S njim je bilo najmanje petnaestak osoba, a sjeća se da su s njim bili Jozo Vrankić, Ivo Maloševac, Marijan Matijević, Marin Popović, katolički šidski pop Ivo Babić, a ne sjeća se imena drugih.

Za vrijeme dok je bio u zgradi "SUP-a" Šid dobio je tijekom dana dva puta batina, te noć prije nego što će biti odveden iz zgrade "SUP-a" također batina od osobe po nadimku "Brzi" iz Šidskih Banovaca.

Zna da su batine dobili i katolički šidski pop, Jozo Vrankić jer je na njemu vidio kraste. Inače u toj zajedničkoj ćeliji nisu dobijali batine, već bi bili odvojeni u jednu praznu ćeliju gdje su dobijali batine.

Tu noć kad je dobio batina od "Brzog" odveden je na ispitivanje kod majora, kao i svi drugi iz ćelije. Nakon ispitivanja kod majora nitko se nije vraćao ponovo u ćeliju. Kad je on doveden na ispitivanje kod majora došao je u tu prostoriju Đorđe Miljković, koji je njegov susjed, koji ga zna u dušu i s kojim je odrastao. Đorđe Miljković je rekao majoru "to je moj komšija, ja garantiram za njega, znam ga u dušu", te ga major ništa nije ni pitao i pustio ga je odmah. Pušten je i tad je otišao u Bikić Dol u Vojvodini, vratio se u Tovarnik da vidi svoju kuću, a zatim dobio propusnicu za Šid, i iz Šida preko Bjeljine, Sarajeva otišao u Doljane odakle je rodom, a zatim u Njemačku gdje je bio do 1995. godine.

Misli da je Marijan Matijević doveden istog dana kad i on, nešto kasnije poslije njega, između 13,00 do 14,00 sati. U ćeliji gdje su bili svi zajedno bio je mrak i izvođeni su s pratnjom van. Nije gledao kad koga izvođe, niti je to mogao vidjeti, ali smatra da je kod majora vođen poslije Marijana Matijevića jer je u ćeliji poslije njega ostala samo još jedna žena. Jedino je vidio kad je Vrankić izveden, a ne zna uopće šta se događalo s Marijanom Matijevićem.

Naglasio je da mu je Đorđe Miljković spasio život.

Svjedok Martin Đurčinović iskazuje da je živio u Tovarniku sve do 23/24. svibnja 1992. godine kada je protjeran iz mjesta. Krajem trećeg mjeseca 1992. godine, a drugi dan nakon što je Vjekoslav Mijoković protjeran, vidio je na ulici kako Strahinja Ergić tjera kobilu i platon. Ništa nije pričao s Strahinjom Ergićem, ali mu je pomogao namjestiti "am" i isti je otišao dalje u pravcu svoje kuće. Poznao je da je to kobila porodice Mijoković, a pored je išlo ome koje je bilo odvezano.

Ne zna što se kasnije događalo s kobilom i ometom, niti gdje je Strahinja Ergić točno iste otjerao.

Svjedok Đuro Matijašević iskazuje da je živio u Tovarniku i sjeća se kad su noću protjerali osobe hrvatske nacionalnosti i to skoro pun autobus, a da je među njima bio i Vjeko Mijoković.

Drugi dan nakon tog protjerivanja vidio je da je Strahinja Ergić protjerao kobilu vlasništvo obitelji Mijoković, a tad je vidio i ome. Ne zna ništa o tome na koji je način Strahinja Ergić došao do kobile i jedino što je vidio kad je on istu protjerao ulicom.

Drugi ili treći dan nakon onog protjerivanja, on je rekao supruzi da ode kod Đorđa Miljkovića i da istog pita može li ih izvesti iz Tovarnika, jer nije se nigdje moglo bez propusnice. Zaista je Đorđe Miljković "Kika" i došao zajedno sa Zoranom Ergićem i Pejčićem i tad su išli u neki štab u Tovarniku i tad su iz Tovarnika izvedeni on, supruga, dvoje djece, njegov brat sa suprugom i dvoje djece i mama.

Inače i prije navedenih događaja s "Kikom" je bio jako dobar, zajedno su radili, zajedno izlazili i zato je suprugu i poslao kod istog. Inače i tijekom tzv. "Krajine" dok nije otišao, "Kika" je često dolazio da ga vidi, da ga pita dira li ga netko,

jednostavno da pazi na njega. On nije vidio da je Đorđe Miljković zv. "Kika" napravio nešto loše bilo kojoj osobi hrvatske nacionalnosti, a čak nije ni čuo za to.

Zna da su protjerivane osobe Hrvatske nacionalnosti i da je bila neka "milicija", ali ne zna ni jedno ime niti je uopće gledao što se događa.

Svjedok Goran Stupar iskazuje da je od rođenja živio u Tovarniku i misli da je bio 20. rujan 1991. godine kada je zajedno s ocem i Milankom Stupar otišao u Lovas, kod brata Milankove supruge. 26. ili 27.09. 1991. godine Milanko je otišao u Futog, a on u Bač kod ujaka, a nakon dva dana je otišao i on u Futog, gdje je bio Milanko. Bili su kod Milankovog brata. U Tovarnik su se vratili između 10. i 12. listopada 1991. godine. Zna da je Milanko radio u PZ Tovarnik, da je vozio traktor. Zna da je u kući Cvejića bila ondašnja "milicija" i da su isti imali plavosive "milicijske uniforme". Ne zna da je Milanko uopće išao u Cvejićevu kuću, a siguran je da isti nije imao pištolj, već pušku "M 48".

Svjedok Vojko Vukadinović iskazuje da je radio zajedno s Milankom Stuparom u PZ Tovarnik i misli da je od konca devetog mjeseca 1991. godine Milanko stalno radio s njim i da je svaki dan išao na posao. Zna da Milanko nije bio u policiji i da isti nije odlazio u Cvejićevu kuću, gdje je bila policija. Uopće ne zna je li je Milanko imao kakvo oružje ili ne.

Svjedok Đorđe Filipović iskazuje da je živio u Tovarniku, ali da jedno vrijeme 1991. godine nije bio u Tovarniku i da je u Tovarnik došao 15.10. 1991. godine, od kada je stalno živio.

Negdje polovicom 11. mjeseca 1991. godine kada je prolazio pored kuće Marka Tepšića, vidio je da na klupi sjedi Andrija Jurić. Nakon jedno sat vremena Marko je došao kod njega kući, te mu rekao da je Andrija donio cipelu da mu Marko popravi, jer Andrija nosi invalidske cipele. Marko mu je tad rekao, kako mu se Andrija žalio da ga je tukla "milicija" u Tovarniku. Marko mu nije rekao ni jedno konkretno ime od osoba koje su tukle Andriju.

Zna da je "milicija" bila u Cvejićevoj kući, ali ne zna što se događalo u toj kući.

Zna da je Milanko Stupar u desetom mjesecu 1991. godine vozio vodu, a kasnije da je traktorom vozio kukuruze za Šid jer je isti radio u "PIK-u". Nije viđao oružje u Milanka Stupara.

Zna da se Marko Tepšić odselio u okolicu Šapca, ali ne zna pobliže podatke.

Svjedok Pavo Marinković, rođen 1926. godine, iskazuje da je živio u Tovarniku, ali da je 21.09. 1991. godine iz Tovarnika otišao u Lovas, a nakon pet dana s Iločkim konvojem na slobodni dio Republike Hrvatske, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u Tovarniku nakon što je mjesto okupirano.

Svjedok Pavo Marinković, rođen 1924. godine, iskazuje da je živio u Tovarniku, a da je 23. rujna 1991. godine zarobljen od strane vojske i odveden u Šid. U Šidu je bio tri-četiri dana, ali ne u zgradi SUP-a, kada je odveden u Mitrovicu, zatim u Begejce, te nakon petnaestak dana vraćen u Tovarnik.

U Tovarniku je bio u zatvoru u Cvejićevoj kući, i to negdje do 10. ili 15. prosinca 1991. godine, kada je pušten i kada je otišao svojoj kući. U svojoj kući je bio jedno vrijeme, ali kako su dolazili i stalno vršili nasrtaje na njega, morao je ostaviti svu svoju imovinu te je otišao za Zagreb.

Istaknuo je da slabije pamti imena, ali se sjeća da je u Cvejićevoj kući zajedno s njim bio Stjepan Lukić, Martin Markutović, sin istog, Pavo Domković, Božo Grbešić, Stjepan Glibo.

U Cvejićevoj kući pred njim nisu tukli ni jednu osobu, niti su i jednoj osobi ruke i noge vezali žicom, iako zna da su Ivan i Ruža Jurić umrli od batina, ali ne zna tko ih je pretukao.

Istaknuo je da Milanka Stupara zna iz viđenja, ali da istog nije vidio da je dolazio u Cvejićevu kuću, dok je on u istoj bio zarobljen.

Svjedok Dragan Nakić iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je 22.09. 1991. godine u Tovarniku zarobljen od strane vojnika tzv. JNA, koje nije poznavao. Pred večer je odveden u Šid, a odmah kad je vođen, Kata Maljković je tražila da bude strijeljan, ali ga je spasio jedan kapetan. U Šidu je bio tučen, ali od nepoznatih osoba. Iz Šida je odveden za Mitrovicu, pa za Beograd i misli da je 03. listopada 1991. godine vraćen u Tovarnik, u zatvor, u Cvejićevu kuću.

U Cvejićevoj kući je bio od 03.10. pa do 11.10. 1991. godine, kada je vođen zajedno s Marinkovićem kao zarobljenik u situaciji kad su Srbi išli u napad na Lovas. Uspio je pobjeći i svojim kanalima prijeći na slobodni dio Republike Hrvatske.

Dok je bio u zatvoru u Cvejićevoj kući, bio je tučen od Miloša Stanimirovića, Stevana Srdića i Željka Krnajića, a što se tiče šest optuženika u ovom postupku oni ga nisu tukli, niti je vidio da su nekog drugog tukli. Poznaje Milanka Stupara i nije vidio da je isti dolazio u Cvejićevu kuću. Nije vidio ni čuo da su šest optuženika iz ovog predmeta krali vredniju pokretnu imovinu, pa čak ni čuo za to.

Svjedok Branko Šimunić iskazuje da je živio u Tovarniku, a da je Tovarnik okupiran 23.09. 1991. godine. Od okupacije pa do 03.10. 1991. godine je bio na nekakvoj "uvjetnoj slobodi" sve do 03.10. 1991. godine kada su ga vezanog odveli u zatvor u Cvejićevu kuću. Dok nije odveden u zatvor, morao je sahranjivati ubijene osobe i sahranio je oko dvadesetak ubijenih osoba. Ne zna poimence tko je te osobe ubio.

Čuo je da su njegovog brata Antuna starog 28 godina i Berislava starog 17 godina strijeljali ispred pravoslavne crkve, i to: Stevan Srdić, Miloš Stanimirović, Pavao Pačak, Dušan Grković, Rade Cvetić i Jovan Medić.

Dok je bio u zatvoru, navedeni okrivljenici su mu prijetili da će i njega ubiti, kao i njegovu braću, ali ga vjerojatno nisu ubili zbog intervencije njegovog poznanika, Srete Kovačevića, koji je isposlovao da bude odveden u logor u Srbiju. U logoru je bio 102 dana, do razmjene.

Vještak dr. Mladen Marcikić, u svom nalazu i mišljenju ukazuje da je izvršio uvid u medicinsku dokumentaciju na strani 108. U toj dokumentaciji liječnik je nedvojbeno naveo: da iz ranije dokumentacije je vidljivo da oštećeni Matijević je imao dijagnosticirane ozljede rebara, lopatice, nosa i glave. Navedeni liječnik je potpisao dokument i medicinski stoji iza toga, te bi trebalo da mu je oštećeni i pokazao tu dokumentaciju.

Iz navedene medicinske dokumentacije se utvrđuje sljedeće:

- prijelom rebara II-X,
- prijelom nosnih kostiju,
- prijelom desne lopatice,
- a prema kazivanju Marijana Matijevića, zadobio je sljedeće ozljede:
- nagnječine glave,
- potres mozga,
- posttraumatska glavobolja.

Vještak je naglasio da prijelom lopatice bi najvjerojatnije nastao udaranjem po leđima nekim tupotvrdim mehaničkim predmetom, a udarac bi morao biti srednji do jak. Prijelomi rebara mogu nastati udarcima po leđima, kao i po bočnim stranama i po prednjoj strani prsnog koša, a npr. udaranjem nogama, stopalima, tupotvrdim mehaničkim predmetima, kao i prilikom padova.

Prijelom lopatice se kvalificira kao teška tjelesna ozljeda, a prijelom velikog broja rebara, u konkretnom slučaju osam, također predstavlja tešku tjelesnu ozljedu.

Vještak dr. Nikola Mandić u sudskopsihijatrijskom nalazu i mišljenju za okrivljenog **Milanka Stupara** od 14.12. 2001. godine navodi sljedeće:

- u tjelesnom nalazu kod imenovanog: hod otežan, izraziti tremor ruku, pojačan rigor, odnosno tonus muskulature, bez ispada u smislu uzetosti udova,
- u psihičkom profilu: uredno orijentiran, kontaktibilan, u odgovorima na postavljena pitanja uglavnom adekvatan, ali vrlo niskog praga tolerancije i na najblaže podražaje, tako da pokazuje emocionalnu inkontinenciju, oslabljenu percepciju, pažnju, gubitak interesa i volje.

Daje se mišljenje da je u vrijeme inkriminacije isti bio ubrojav, a da sada može dati izjavu na sudu i pratiti tijek glavne rasprave.

U medicinskom dokumentu Doma zdravlja radnika MUP Hrvatske Zagreb (strana 108.) se navodi sljedeće: kod **Marijana Matijevića** po dolasku iz logora su jedno vrijeme bile izražene psihičke tegobe, te da je u devetom mjesecu 1992. godine tri tjedna bio hospitaliziran zbog općeg lošeg stanja.

Naglašava se da iz ranije medicinske dokumentacije je vidljivo da su dijagnosticirani prijelomi rebara s desne strane od II. – X., prijelom nosnih kostiju, te desne lopatice.

Uvidom u izvod iz prersonalne evidencije VUPIK-a Vukovar PJ Tovarnik pod brojem 55. je označen **Milanko Stupar**, te da je na rad stupio 01.11. 1991. godine, kao vozač terenskog vozila.

Cijeneći obranu optuženog Đorđa Miljkovića, te izvedene dokaze, kako svaki pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da je optuženi **Đorđe Miljković** počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, na način opisan u izreci ove presude.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Marijana Matijevića, jer je isti jasan, uvjerljiv, logičan, te okolnosno prihvatljiv.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je isti nakon zarobljavanja u Tovarniku odveden u Šid, u "SUP". Nadalje je utvrđeno da 24.09.1991.godine, negdje oko 03,00 sata, kada ga je čuvar proveo kroz dvorište i doveo u prostorije zgrade Stanice milicije do ulice, a radi tzv. ispitivanja, tamo je ugledao **Đorđa Miljkovića**. Sud je utvrdio da **Đorđe Miljković** nije ni ispitivao svjedoka, već ga je u ćeliji u dvorištu zgrade, koja je bila prazna, tukao željeznom šipkom. Željezna šipka je bila dužine oko metar, a debljine oko tri-četvrt cola. Optuženi je nekoliko puta udario oštećenog po leđima i oštećeni je vjerno iskazao kako je čuo da mu je pukla lopatica, a inače je od udaraca pao na tlo. Nakon što ga je optuženi istukao, jedan drugi čuvar ga je vratio u ćeliju, a kasnije između 04,00 i 05,00 sati vojna policija ga je zajedno s drugima odvela u Mitrovicu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stanka Glavana i Joze Vrankića, jer su isti jasni, logični, okolnosno uvjerljivi.

Iz iskaza svjedoka Stanka Glavana sud utvrđuje da je isti nakon zarobljavanja odveden u zgradu SUP Šid. Svjedok je više puta dobio batina, i to od osobe po nadimku "Brzi". Svjedok je iskazao da batine nisu dobijali u ćeliji u kojoj su bili, već su odvojeni u praznu ćeliju. Svjedok je istaknuo da je **Marijan Matijević** doveden istog dana kad i on, a negdje između 13,00 – 14,00 sati, a da je to bilo 22. 09. 1991.godine. Svjedok nije vidio što se s drugima događalo u sobi, jedino zna da

je Vrankić izeden i da je dobio batina, ali općenito je istakao da su mnogi izvođeni i da su dobili batina u onoj posebnoj prostoriji. Tu noć prije nego što će biti odvedeni iz zgrade SUP-a Šid za Mitrovicu, njega su pretposljednji vodili na ispitivanje, jer zna da je u sobi ostala samo neka žena. Prilikom ispitivanja kod majora u sobi je bio i Đorđe Miljković, njegov susjed. Đorđe Miljković je rekao majoru "to je moj komšija, ja garantiram za njega, znam ga u dušu" te ga major ništa nije ni pitao i pustio ga je odmah. Naglasio je da ga je tom prilikom Đorđe Miljković spasio.

Iz iskaza svjedoka Joze Vrankića sud utvrđuje da je isti zarobljen 21. rujna 1991. godine i da je bio odveden i zatvoren u zgradu SUP-a u Šidu. Prilikom ispitivanja kod majora svjedoka je također spasio optuženi Đorđe Miljković, jer je isti garantirao da navedeni svjedok nije ubio dva vojnika JNA i zbog garancije Đorđa Miljkovića svjedok je pušten.

Sud je u cijelosti prihvatio sadržinu medicinskog dokumenta Doma zdravlja radnika MUP Hrvatske Zagreb, jer je nedvojbeno da je liječnik te ustanove svojim potpisom valorizirao sadržaj tog dokumenta, tj. da mu je pokazana medicinska dokumentacija iz koje je nedvojbeno da je oštećeni Marijan Matijević imao dijagnostificirane ozljede, kao što su prijelom rebara's desne strane od 2-10, prijelom nosnih kostiju, te desne lopatice. Valja naglasiti da oštećeni Marijan Matijević je tučen od drugih osoba prije nego što ga je tukao optuženi Đorđe Miljković, također više puta nakon što ga je tukao Đorđe Miljković i sud je na teret optuženom uzeo činjenicu da je optuženi tukao oštećenog Marijana Matijevića i to zadavši mu najmanje dva udarca željeznom šipkom i da mu je tom prilikom slomio lopaticu. Sud to zaključuje prihvaćajući iskaz oštećenog, a u svezi s navedenom medicinskom dokumentacijom, kao i iskazom vještaka dr. Mladena Marcikića.

Sud u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje vještaka dr. Mladena Marcikića i iz tog nalaza i mišljenja, a u svezi medicinske dokumentacije, utvrđuje slijedeće ozljede koje je zadobio oštećeni Marijan Matijević:

- prijelom rebara od II-X,
- prijelom desne lopatice,
- prijelom nosnih kostiju.

Nadalje se utvrđuje da je prijelom lopatice nastao udaranjem tupotvrdim mehaničkim predmetom, s tim da bi udarac morao biti srednji do jak.

Nedvojbeno je iz iskaza vještaka da se prijelom lopatice kvalificira kao teška tjelesna ozljeda. Još jednom se naglašava da je sud osudio optuženog za nanošenje teške tjelesne ozljede oštećenom Marijanu Matijeviću, na način da je tukao Marijana Matijevića, jer iz nalaza vještaka nedvojbeno proizilazi da je ozljeda, tj. prijelom desne lopatice mogao nastati udarcem tupotvrdog mehaničkog predmeta u što spada i željezna šipka dužine oko metar, a širine tričetvrt cola. Ostale ozljede koje je nedvojbeno zadobio oštećeni nisu uzete na teret optuženiku da ih je zadao, već sud smatra da su one posljedica batina koje je oštećeni zadobio u drugim prilikama.

Sud ne prihvaća obranu optuženog u onom dijelu gdje on iskazuje o svom odnosu prema Marijanu Matijeviću, prilikom navodnog ispitivanja oštećenog u zgradi SUP-a Šid, dok u ostalom dijelu prihvaća obranu optuženika.

Iz dijela obrane optuženika koji sud prihvaća nedvojbeno se utvrđuje da je Đorđe Miljković iz Tovarnika otišao 26.07.1991. godine u Šid, a da je u Šidu čuo da mu je kuća minirana i tad se nije ni vraćao za Tovarnik, već je otišao u Ilince. Također optuženi iskazuje da se po javnom pozivu koji je čuo preko sredstava priopćavanja javio na "vašarište" u Šidu da bi bio mobiliziran pri jedinicama JNA. Optuženi jasno naglašava da se u Tovarnik vratio 22. ili 23. rujna 1991. godine kada je Tovarnik "oslobođen". Nadalje, optuženi ukazuje da je bio prisutan u zgradi SUP-a

u Šidu prilikom ispitivanja osoba iz Tovarnika. Čak što više, naglašava da je prvo uvečer navratio na poziv jednog policajca, a da bi se oko ponoći vratio i bio do negdje pet sati ujutro prisutan kad je osoba iz "DB"-a ispitivala njegove Tovarničane.

Sud prihvaća da je optuženi svojim autoritetom i garancijom spasio Jozu Vrankića i Stanka Glavana. Međutim, nelogično je i okolnosno neuvjerljivo da bi optuženi uspio spasiti sve osobe koje su bile tu noć u zgradi SUP Šid.

Valja ukazati da je optuženi prilikom iskaza na glavnoj raspravi ne slučajno već više puta jasno i glasno iskazao da je Tovarnik "oslobođen", da se sam javio da bi bio mobiliziran pri jedinicama JNA. Kuća u Tovarniku mu je minirana. Negdje u 5. ili 6. mjesecu 1991.godine je kod svojih pretpostavljenih protestirao kada su osobe hrvatske nacionalnosti tražile i uzele traktor od njega da bi postavili isti na granicu tadašnje Republike Hrvatske i Republike Srbije. Imajući sve to u vidu, a u svezi s činjenicom da je optuženi jako dobro poznavao oštećenog, te da je znao da je isti izrađivao ježeve koji su postavljani na granici između tada Republike Hrvatske i Republike Srbije, da je brat oštećenog bio pripadnik ZNG, jedini logičan zaključak je da je optuženi one noći prilikom ispitivanja spasio Jozu Vrankića i Stanka Glavana, a istukao željeznom šipkom Marijana Matijevića. Naime, Jozo Vrankić je bio stariji čovjek, a Stanka Glavana je jako dobro poznavao, znao je da je od ljeta 1991.godine pa do 09. mjeseca 1991.godine bio u bolnici u Osijeku, tako da navedena dvojica od 5-6. mjeseca 1991.godine, pa do pada Tovarnika nisu učestvovali ni u čemu što bi kod optuženog prouzročilo dojam da su simpatizeri ili pripadnici ZNG-a, a dok je svjedok Matijević pomagao da se postave prepreke na granici tadašnje Republike Hrvatske i Republike Srbije, te je stoga jasan motiv optuženika zašto je Marijana Matijevića istukao, a Jozu Vrankića i Stanka Glavana spasio. Prilikom ocjenjivanja ovih činjenica sud je imao u vidu i činjenicu da je optuženi u ponoć došao da bi prisustvovao ispitivanju osoba koje su zarobljene u Tovarniku i logično je da osobe iz "DB" nisu poznavale osobe iz Tovarnika i zato je optuženi bio taj koji je te noći odlučivao o sudbini Tovarničana. Naime, kad je optuženi garantirao za Stanka Glavana, osoba iz DB-a ga nije ni ispitivala, već ga je odmah pustila, kao i Jozu Vrankića.

Valja naglasiti da se optuženi pozivao na svjedoke Jozu Vrankića i Stanka Glavana, ali isti su posredno potvrdili iskaz oštećenog Matijevića, jer su jasno istaknuli da se nije vidjelo ko tuče pojedine zarobljenike, jer se to radilo u posebnoj prostoriji, a naveli su da praktično su vidjeli ozljede skoro na svakom od osoba koje su bile tada zatočene u zgradi SUP-a Šid, a da nisu vidjeli ko ih je tukao.

Iz naprijed navedenih razloga, a uslijed datih obrazloženja, sud nije prihvatio dio obrane optuženika u odnosu da nije istukao oštećenog Marijana Matijevića, jer je taj dio obrane dat u cilju izbjegavanja krivične odgovornosti.

Valja naglasiti da postupanje optuženika predstavlja objektivno kršenje pravila međunarodnog prava, i to onih članaka i točki kako je bliže opisano u izreci presude. Naime, nedvojbeno je da u slučaju kada je optuženik željeznom šipkom tukao oštećenog Marijana Matijevića i nanio mu prijelom desne lopatice, koja je teška tjelesna ozljeda, to jeste radnja kojom se čini nasilje protiv života i tijela, a što predstavlja povredu članka 3. st.2. t.A., a u svezi sa st.1. Ženevske Konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine. Nedvojbeno je da u vrijeme kada je nanijeta navedena ozljeda postojao je oružani sukob koji nije imao međunarodni karakter, jer u to vrijeme Republika Hrvatska nije bila međunarodno priznata. Također je nedvojbeno da je naprijed navedenom radnjom optuženika povrijeđeno pravo oštećenog na poštovanje njegove osobnosti, tj. članka 27. naprijed navedene Ženevske konvencije, jer ista propisuje da zaštićena osoba u svakoj prilici ima pravo na poštovanje svoje ličnosti. Nadalje je nedvojbeno da je optuženik svojim djelovanjem povrijedio odredbu čl.4. st.2. t.A. dopunskog Protokola II. naprijed navedene Ženevske konvencije, jer u navedenom članku je jasno

propisano da se osobi u svojstvu u kojoj je bio oštećenik ne može nanositi bilo koji oblik tjelesne kazne, a naprijed je utvrđeno da je nanijeta teška tjelesna ozljeda.

Optuženik je naprijed navedene radnje poduzimao s izravnom namjerom, jer je bio svjestan svog djela i htio je počinjenje istog. Naime, nedvojbeno je da u situaciji kada optuženik oštećenog Marijana Matijevića tuče željeznom šipkom dužine 1 metar, debljine tričetvrt cola, isto čini s izravnom namjerom, jer on hoće i poduzima nasilje protiv života i zdravlja oštećenog i jednostavno tjelesno kažnjava oštećenog. Sud smatra da je i logično da je optuženi htio navedenom oštećeniku za kojeg je znao da je postavljao, tj. izrađivao ježeve koji će biti postavljeni na tadašnju granicu između Republike Hrvatske i Republike Srbije, nanijeti ozljede, tj. dobro ga istući, a da nije htio poduzeti neke teže mjere. Naime, oštećeni u svom iskazu naglašava da ga nije spasila vojna policija, da njega više ne bi bilo, ali sud smatra da je navedene prilike optuženi bio taj koji je imao ovlasti da odredi sudbinu svakog zarobljenika i da je optuženi s izravnom namjerom htio istući, tj. poduzeti mjere nasilja prema oštećenom, ali nije imao namjeru lišiti života oštećenog, jer iz iskaza svjedoka Stanka Glavana i Joze Vrankića je nedvojbeno da kada je optuženi Đorđe Miljković garantirao za njih, onda je osoba iz "DB-a" ili općenito osoba visokog čina "JNA" odlučivala kako je sugerirao ili garantirao optuženi Đorđe Miljković. Na temelju tog zaključka sud je uvjeren da je optuženik htio poduzeti radnje nasilja prema oštećenom, ali ne i one najteže mjere u koje bi spadalo i oduzimanje života.

Činjenica je da je optužba optuženom Đorđu Miljkoviću na teret, osim naprijed navedenog da je tukao Marijana Matijevića, stavila i činjenicu da je zarobio Stjepana Marinkovića, te pljačkao namještaj i bijelu tehniku iz kuća prognanih Hrvata, a čak što više, da osim da je počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, da je počinio i krivično djelo genocida iz čl. 119. OKZRH. Sud je osudio optuženog Đorđa Miljkovića za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, i to samo za radnju da je tukao Marijana Matijevića. Sud nije osudio za radnju da je isti zarobio Stjepana Marinkovića iz jednostavnog razloga da je Stjepan Marinković na glavnoj raspravi nedvojbeno iskazao da ga optuženi Đorđe Miljković nije zarobio, te da ga isti ni jednog trenutka nije tukao ili na bilo koji drugi način fizički ili psihički zlostavljao. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Marinkovića dat na glavnoj raspravi, a ne iskaz dat u istrazi, s tim da će objašnjenje zašto je prihvatio iskaz na glavnoj raspravi dati u dijelu presude, a u kojem objašnjava zašto je oslobodio optuženike Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića i Dragoljuba Trifunovića. Nadalje, nedvojbeno je da tijekom postupka niti jedan svjedok niti bilo koji drugi dokaz izveden na glavnoj raspravi nije ukazao da je optuženi Đorđe Miljković pljačkao namještaj i bijelu tehniku iz kuća prognanih Hrvata, te stoga sud nije prihvatio da je optuženi počinio te radnje. Za činjenicu da sud nije osudio Đorđa Miljkovića u svezi pljačkanja namještaja i bijele tehnike iz kuće prognanih Hrvata, podrobnije će također biti obrazloženo u dijelu presude kojim se obrazlaže oslobođenje od optužbe naprijed navedenih optuženika, ali sada valja naglasiti da niti jedan svjedok tijekom glavne rasprave, niti bilo koji drugi dokaz uopće nije ukazao na činjenicu da bi optuženi Đorđe Miljković pljačkao, odnosno odnosio stvari iz kuće prognanih Hrvata.

Sud nije osudio optuženog Đorđa Miljkovića za krivično djelo genocida, jer činjenica da je optuženi tukao oštećenog Marijana Matijevića ne može predstavljati radnju kojom se čini krivično djelo genocida. Nedvojbeno je da za krivično djelo genocida treba poduzeti radnje s ciljem da se potpuno ili djelomice uništi neka nacionalna skupina, ili da se zapovijedi da se članovi te skupine ubijaju ili da se poduzimaju druge radnje kako je to navedeno u Zakonu, ali sve s ciljem da se potpuno ili djelomice uništi neka nacionalna skupina, a što u konkretnom slučaju po stavu suda ni u kojem slučaju optuženi nije poduzimao. Jednostavno, kao što je naprijed istaknuto, optuženi je one noći kada su ispitivane osobe iz Tovarnika s

izravnom namjerom htio istući, i istukao je oštećenog Marijana Matijevića da mu je nanio teške tjelesne ozljede, ali isto tako svjesno i s namjerom je garantirao i omogućio da budu oslobođeni i pušteni Stanko Glavan i Jozo Vrankić, te stoga sama činjenica da je optuženi htio istući te večeri samo jednu osobu, a čak ni nju nije htio ubiti, jest obilježje krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, a ni u kojem slučaju krivičnog djela genocida.

U svezi svih naprijed navedenih činjenica sud je optuženog osudio za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, i to samo za radnju da je nanio nasilje, tj. tešku tjelesnu ozljedu Marijanu Matijeviću, dok je sud smatrao da nema ni jednog dokaza da je optuženi Đorđe Miljković bilo što drugo poduzeo čime bi počinio tim drugim radnjama krivično djelo ratnog zločina, a kamoli da bi počinio krivično djelo genocida.

Na temelju svega naprijed iznijetog, i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi Đorđe Miljković počinio radnje bliže opisane u dispozitivu presude, te da je tim radnjama počinio kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH. Također navedene radnje, tj. postupanje optuženika objektivno predstavljaju kršenje pravila Međunarodnog prava, i to onih članaka i točki kako je bliže opisano u izreci presude.

Prilikom odmjeravanja kazne, sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne), na strani optuženog Đorđa Miljkovića.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog sud je cijenio da isti do sada nije osuđivan, da je obiteljski čovjek, da je u inkriminiranom periodu zaštitio više osoba hrvatske nacionalnosti. Također, sud je cijenio i činjenicu da je optuženi prilikom počinjenja kaznenog djela nasilje poduzeo samo prema jednoj osobi, da prilikom počinjenja kaznenog djela sama kriminalna količina nije bila velika, tj. namjera optuženog je bila da izvrši nasilje prema oštećenom, ali nije poduzimao radnje koje bi dovele do najtežih posljedica, kao što je smrt, silovanje, nanošenje teških tjelesnih ozljeda s trajnim posljedicama.

Na strani optuženog sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, zbir svih olakotnih okolnosti, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, kao vrijeme i način počinjenja krivičnog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobito olakotne okolnosti (naprijed navedene), tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja. Na osnovi svih tih činjenica, optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od tri godine. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl.31. i 37. OKZRH, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika i samoj težini počinjenog krivičnog djela.

Na temelju čl.90. st.1., a u svezi s čl.87. Zakona o krivičnom postupku optuženi Đorđe Miljković dužan je na ime paušala platiti iznos od 500,00 kuna, a što je odmjereno prema dužini trajanja, te složenosti postupka, kao i materijalnim prilikama optuženog. Također, optuženi je obavezan da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 500,00 kuna, a što se odnosi na troškove isplaćene vještaku dr.Mladenu Marcikiću za vještačenje ozljeda oštećenog Marijana Matijevića i koji su troškovi u direktnoj vezi s optuženim Đorđem Miljkovićem.

Nasuprot naprijed navedenom, sud je na osnovi čl.340. st.3. Zakona o krivičnom postupku Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića i Dragoljuba Trifunovića oslobodio optužbe da su počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid iz čl.119. OKZRH i krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. OKZRH, bliže opisano u dispozitivu presude, jer nije dokazano da su navedeni optuženici počinili navedena djela za koja su optuženi.

Sud je prihvatio iskaze svjedoka Tomislava Grgića, Pave Donkovića, Žarka Grbešića, Dragana Hajduka, Stipe Glibe, Branka Šimunića, Vinka Belje, Pave Marinkovića (rođenog 1924.godine), Dragana Nakića, jer su isti jasni, logični, okolnosno uvjerljivi, a o činjenicama o kojima zajednički govore podudarni, gotovo istovjetni.

Iz iskaza Tomislava Grgića sud utvrđuje da je isti nakon zarobljavanja u Tovarniku bio odveden u logor u Sremsku Mitrovicu, gdje je bio nekoliko dana, a nakon toga je s grupom od dvadesetdvoje bio zatočen u kući liječnika Cvejića, gdje je bila "Stanica milicije". Iz tog iskaza se utvrđuje da je puno osoba iz Tovarnika ubijeno, kao što su Berislav Šimunić, Antun Šimunić, Željko Vrančić, više osoba umrlo od batina koje je dobilo u Cvejićevoj kući, kao što su Ivan i Ruža Jurić, Marko Bošnjak, Đuro Pilić, Ante Markanović, Mato Čulić, Jozo Šišić, ali svjedok nije vidio konkretno tko je ubijao osobe hrvatske nacionalnosti, tko je tukao osobe hrvatske nacionalnosti koje su od batina umrle, i uopće svjedok nije vidio da su optuženi Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović i Đorđe Miljković nekoga tukli u kući liječnika Cvejića.

Iz iskaza svjedoka Pave Donkovića sud utvrđuje da je nakon zarobljavanja isti bio prvo u Stanici milicije u Šidu, gdje su ga tukli, ali njemu nepoznati ljudi. Iz logora u Begejcima vraćen je nazad u Tovarnik, gdje je bio zarobljen u kući liječnika Cvejića. U toj kući, koja je bila Stanica milicije, u početku je svaki dan dobijao batine, ali su ga tukli njemu nepoznati ljudi. Svjedok nije vidio da su optuženi Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović i Đorđe Miljković zv."Kika" dolazili u kuću liječnika Cvejića te bilo koga tukli ili na drugi način maltretirali.

Iz iskaza svjedoka Žarka Grbešića sud utvrđuje da je isti nakon zarobljavanja bio odveden u Rumu, Mitrovicu i Begejce, a da je 08.10.1991.godine vraćen u zatvor u Cvejićevu kuću, gdje je bio mjesec i pol dana. Naglasio je da je krevet dijelio s Tomom Glibom i da je vidio da ga je jedna osoba izvela van, i isti se više nije vratio, a i danas se ne zna za sudbinu Tome Glibe, međutim ne zna tko je uopće izveo Tomu Glibo van. Nedvojbeno je da nije vidio da su optuženi Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović i Đorđe Miljković ikoga tukli, psihički zlostavljali, niti da su krali imovinu veće vrijednosti.

Iz iskaza svjedoka Dragana Hajduka sud utvrđuje da je isti bio zarobljen po ulasku jugovojske i domaćih Srba i da je bio zatvoren u Stanici milicije, u Cvejićevoj kući. Njega su tukli i mučili Miloš Stanimirović, Duško Stupar i drugi, ali ne optuženi u ovom postupku. Naglasio je da je Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića i Đorđa Miljkovića vidao u zelenoj uniformi s oružjem, ali da iste nije vidio da ulaze u Cvejićevu kuću, da nekoga tuku niti da pljačkaju imovinu. Za Milanka Stupara je naglasio da istog nije vidio ni u zelenoj uniformi s oružjem, a kamoli da bi isti nekoga tukao, zlostavljao ili krao imovinu veće vrijednosti.

Iz iskaza svjedoka Stipe Glibe (Stjepan) utvrđuje se da je isti bio u zatvoru u Šidu i da je iz istog pušten 01.10.1991.godine, kada je došao u Tovarnik,

gdje je bio sve do 30.12. 1991.godine, kada je otišao kod kćerke u Zagreb. Isti je naglasio da su ubijani mještani hrvatske nacionalnosti, te da on zna za Bošnjak Marka, Čulić Matu, Jozu Šišića, za sinove Šimunića, Željka Vrančića, da su druge osobe prebijane i maltretirane, ali da ne zna konkretno tko je to činio. Isti nije vidio da su optuženi Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović i Đorđe Miljković nekoga ubili, tukli, psihički maltretirali, ili krali imovinu veće vrijednosti.

Iz iskaza svjedoka Branka Šimunića sud utvrđuje da je između 23.09.1991.godine i 03.10.1991.godine isti bio na nekakvoj "uvjetnoj slobodi", sve do 03.10.1991.godine kada su ga vezanog odveli u zatvor u Cvejićevu kuću. Dok nije bio odveden u zatvor, morao je sahranjivati ubijene osobe i sahranio je oko dvadesetak osoba, no ne zna tko je iste ubio. Inače ubijeni su i njegova braća Antun i Berislav, a čuo je da su to uradili Stevan Srdić, Miloš Stanimirović, Pavao Pačak, Dušan Grković, Rade Cvetić i Jovan Medić. Prijetili su da će ubiti i njega, ali ga je spasio njegov poznanik Sreta Kovačević, koji je isposlovao da bude odveden u logor u Srbiju. Optužene u ovom postupku nije vidio da nekog tuku, fizički ili psihički maltretiraju, ili da krađu imovinu veće vrijednosti.

Iz iskaza svjedoka Vinka Belje sud utvrđuje da je isti bio zatvoren u kući dr.Cvejića te da je iz Tovarnika izašao 19.12.1991.godine. Nadalje se utvrđuje da isti zna kako je Željko Kmjačić jednom prilikom prozvao osam osoba i ubrzo kad su te osobe izvedene čula se pucnjava i od tih osoba se niko nije vratio. Sjeća se da je Ante Markanović od batina umro, a da su kasnije nestala i ona četvorica koja su dobila zadatak da ga sahrane. Isti nije vidio ni jedno ubojstvo, mučenje, niti tko krađe vrijednu imovinu, a samim tim nije vidio ni da su to radili optuženi u ovom kaznenom postupku.

Iz iskaza svjedoka Pave Marinkovića (rođenog 1924.godine) sud utvrđuje da je isti nakon zarobljavanja bio u zgradi SUP-a u Šidu, zatim u Mitrovici i Begejcima, te na kraju vraćen u Tovarnik i bio u zatvoru u Cvejićevoj kući negdje do 10. ili 15. prosinca 1991.godine.

Zna da su Ivan i Ruža Jurić umrli od batina, ali ne zna tko ih je pretukao. U Cvejićevoj kući pred njim nisu tukli ni jednu osobu, niti su i jednoj osobi ruke i noge vezali žicom. Naglasio je da nije vidio da bi Milanko Stupar dolazio u Cvejićevu kuću.

Iz iskaza svjedoka Dragana Nakića, sud utvrđuje da je isti zarobljen 22.09.1991.godine, da je prvo odveden u Šid, gdje je bio tučen, ali od nepoznatih osoba. Iz Šida je bio odveden za Mitrovicu, pa za Beograd, a 03.10.1991.godine vraćen je u Tovarnik u zatvor koji je bio u Cvejićevoj kući. 11.10.1991.godine kad je kao zarobljenik vođen, prilikom napada na Lovas uspio je pobjeći i svojim kanalima preći na slobodni dio Hrvatske. U zatvoru u Cvejićevoj kući bio je tučen od Miloša Stanimirovića, Stevana Srdića, Željka Kmjačića. Milanka Stupara nije vidio ni da je dolazio u Cvejićevu kuću, a nije vidio da bi Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović i Đorđe Miljković nekoga tukli, niti je vidio da su krali vredniju pokretnu imovinu, pa čak što više, nije ni čuo za tako nešto.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Vere Šimunić, ali ista je naglasila da je njen suprug zarobljen, pa čak što više, za istog nije čula do 11. mjeseca 1996.godine, ali je ona radila u PIK-u Tovarnik, nije se uopće kretala po mjestu, nije je interesiralo što se događa, već je gledala svoja posla.

Svjedok Pavo Marinković rođen 1926.godine nije imao nikakvih neposrednih saznanja što se događalo u Tovarniku, jer je 21.09.1991.godine iz

Tovarnika otišao u Lovas, a nakon pet dana sa Iločkim konvojem otišao na slobodni dio Republike Hrvatske.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Dane Ćurića, te iz tog iskaza utvrdio da je njegov otac bio određen da još s trojicom sahrani Antu Markanovića, a kasnije su sve četiri osobe koje su sahranile Antu nestale, tj. ubijene. Ne zna tko je to učinio osim da je Jovo Janić upravljao bagerom koji je iskopao raku u koju je bio sahranjen njegov otac.

Sud je prihvatio iskaze svjedoka Gorana Stupara, Vojka Vukadinovića i Đorđa Filipovića, jer su isti jasni, logični, okolnosno uvjerljivi, podudarni, gotovo istovjetni o činjenicama o kojima govore sva tri navedena svjedoka.

Iz iskaza svjedoka Gorana Stupara utvrđuje se da je Milanko Stupar prije okupacije Tovarnika otišao u Lovas, zatim u Futog, a kada se negdje između 10. i 12. listopada 1991. godine vratio u Tovarnik da je radio u PZ Tovarnik. Isti zna da je u kući Cvejića bila "ondašnja" milicija, ali da Milanko nije imao "milicijsku uniformu", da nije uopće išao u Cvejićevu kuću, da je imao pušku M-48, ali da nije imao pištolj.

Iz iskaza svjedoka Vojka Vukadinovića utvrđuje se da je isti radio s Milankom u PZ Tovarnik. Nadalje se utvrđuje da Milanko nije bio u policiji, i da nije uopće odlazio u Cvejićevu kuću gdje je bila "Stanica milicije".

Iz iskaza svjedoka Đorđa Filipovića se utvrđuje da je isti 15.10.1991. godine došao u Tovarnik i da zna da je Milanko Stupar prvo vozio vodu, a kasnije traktorom kukuruze za Šid, jer je radio u "PIK-u". Zna da je milicija bila u Cvejićevoj kući, ali ne zna što se događalo u toj kući. Negdje u 11. mjesecu 1991. godine Marko Tepšić mu je ispričao, kako je istom Andrija Jurić donio cipelu na popravku i tad se žalio da ga je tukla "milicija" u Tovarniku. Marko mu nije rekao ni jedno konkretno ime od osoba koje su tukle Andriju. Zna da se Marko Tepšić odselio negdje u okolicu Šapca, ali ne zna točno gdje.

Sud je u najvećem dijelu prihvatio iskaz svjedoka Andrije Jurića, dat na glavnoj raspravi, osim u dijelu gdje svjedok govori da ga je tukao pištoljem optuženi Milanko Stupar. Sud ne prihvaća iskaz navedenog svjedoka dat tijekom istrage.

Sud ne prihvaća iskaz svjedoka dat u istrazi, jer je sam svjedok na glavnoj raspravi jasno i nedvojbeno iskazao da nije točno ono što piše da je rekao u istrazi, objašnjavajući da on slabije čuje, nerazgovjetno govori i da ga sudac nije razumio, a on je potpisao zapisnik ne čitajući. Sud prihvaća to obrazloženje svjedoka, jer zaista i na glavnoj raspravi je primijećeno da svjedok neke riječi izgovori tako ni da ga predsjednik vijeća svaki put nije razumio i morao je ponovo upitati da bi bilo jasno što svjedok govori. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da se istraga vodila u odnosu na 46 okrivljenika ili u pojedinim fazama i na 53 okrivljenika, kako su to isticali pojedini svjedoci, te da tada svjedoci kad su govorili o pojedinim okrivljenicima, sigurno nisu mogli decidirano se očitovati o svim pojedinostima, jer je bilo okrivljenika s istim prezimenom, a različitih imena. Valja naglasiti da u pojedinim slučajevima se uzima u obzir da je iskaz u istrazi svježiji, te često se uzima da je vjerodostojniji, ali u konkretnom slučaju je obrnuto, jer kada su svjedoci neposredno na glavnoj raspravi govorili o točno određenom optuženiku i točno određenoj situaciji sigurno da je to puno vjerodostojnije nego prilikom iskaza u istrazi koji su u većini slučajeva bili općeniti. Svjedok je jasno isticao da na njega niko nije vršio pritisak i svjedok nije imao razloga da zataji činjenicu tko je ubio njegove roditelje i stoga jedina prava istina i jeste da svjedok nije vidio tko je pretukao njegovog oca Ivana i

majku Ružu, a uslijed kojih su batina oni umrli. Nelogično je i neprihvatljivo da svjedok bez razloga štiti optužene Miću Maljkovića i Milanka Stupara, a nema te činjenice koja bi mogla proizvesti da sin krije tko mu je ubio majku i oca. Iz tih razloga sud je prihvatio iskaz dat na glavnoj raspravi, kojim je svjedok jasno istakao da su došla dva policajca, stavila lisice na ruke njegovom ocu, te istog odveli u Cvejićevu kuću, a da kada je on doveden u tu kuću, u toj prostoriji je već bila njegova majka, koju su sigurno našli negdje u selu i onda doveli. Svjedok je naglasio da mu njegova majka i otac nisu rekli tko ih je tukao, jer to nisu bili u stanju, a on nije vidio tko je iste tukao. Okolnosno je i uvjerljivije da su policajci došli po njegovog oca i majku i odveli ih u Cvejićevu kuću, jer jednostavno, iz iskaza svih ostalih svjedoka proizlazi da je u Cvejićevoj kući bio zatvor i da su tu bile dovodene osobe hrvatske nacionalnosti, s tim da su one tučene bez prisustva svjedoka, nego iskaz iz istrage, a za koji i sam svjedok kaže da nije istinit.

Sud ne prihvaća dio iskaza svjedoka dat na glavnoj raspravi u kojem on govori da ga je tukao pištoljem optuženi Milanko Stupar. Sud taj dio ne prihvaća, jer svjedok govori da ga je tukao Milanko Stupar, ali uopće nije mogao opisati kako izgleda Milanko Stupar, čak nije se mogao očitovati je li ta osoba imala dvadeset ili šezdeset godina, a za koju tvrdi da je Milanko Stupar, te ni kakvu je kosu imao, ni je li imao bradu ili brkove. Nadalje, prilikom prepoznavanja između osam fotografija, svjedok je pokazao na fotografiju Veljka Stupara, kao osobu koja ga je tukla, i to dva puta, a tek kasnije je pokazao i na fotografiju Milanka Stupara govoreći, "možda me je i ova osoba tukla". Nedvojbeno je da je, prije nego što će vršiti navedeno prepoznavanje, svjedok vidio optuženog Milanka Stupara, kako u sudnici, tako i u hodniku dok se čekalo suđenje i u toj situaciji logično je da pokazuje i na fotografiju Milanka Stupara, kad mu je on prilikom prepoznavanja bio pred očima prilikom davanja iskaza u dva puta, ali čak ni u takvoj situaciji nije prvo pokazao na optuženog Milanka Stupara. Prilikom prepoznavanja između više optuženika svjedok je rekao da je optuženi Milanko Stupar ona osoba koja zaista jeste Milanko Stupar, ali je ostale optuženike miješao, iako je prije toga rekao da ih zna. Nadalje, svjedok je u istrazi spominjao Dušana Stupara, a na glavnoj raspravi, kada je govorio koga zna od Stupara, rekao je da su to Veljko, Milankov brat i da zna Gojka, a ne spominjući uopće Dušana Stupara. Iz svih tih razloga, jer je svjedokov iskaz nesiguran, u pojedinim dijelovima nelogičan i kontradiktoran sam sebi, sud nije prihvatio praktično same riječi da je optuženi Milanko Stupar tukao navedenog svjedoka, u situaciji kad svjedok jednostavno samo spominje ime Milanka Stupara, a ne može se očitovati ni je li imao dvadeset ili šezdeset godina, a kamoli da ga je bliže opisao.

Valja naglasiti da je optužbom na teret Milanku Stuparu stavljeno da je tukao Mirka Markutovića, Živana Markutovića, Andriju Jurića, Tomislava Grgića, Stjepana Marinkovića, Pavu Donkovića, Božu Grbešića, Žarka Grbešića, Dragana Hajduka, Stjepana Glibu, Branka Šimunića, kojem su žicom bile vezane ruke i noge, s tim da je to radio zajedno s Milošem Stanimirovićem, Stevanom Srdićem, Radoslavom Stanimirovićem i Željkom Krnjajićem, svakodnevno, a u kući Đorđa Cvejića, te kada svjedoci Tomislav Grgić, Pavo Donković, Žarko Grbešić, Dragan Hajduk, Stipe Glibo, Branko Šimunić, Vinko Beljo, Pavo Marinković (rođen 1924.) i Dragan Nakić koji su bili u zatvoru u Cvejićevoj kući jasno i nedvojbeno ukazuju da optuženi Milanko Stupar uopće ni jednom nije ni došao u Cvejićevu kuću, a kamo li da je tukao nekoga od njih, ili nekoga drugog tko je bio zarobljen u Cvejićevoj kući, i kada se povežu iskazi tih svjedoka i iskaz svjedoka Andrije Jurića, nedvojbeno je da je Andrija Jurić pogrešno prozvao osobu koja ga je tukla, kao osobu pod imenom Milanka Stupara, s tim da je već ranije istaknuto da on sam nije ni opisao tu osobu, te čak i rekao da je nije dobro vidio, a da u biti samo kaže da je to Milanko Stupar. Činjenica je da posredno i svjedoci Goran Stupar, Vojko Vukadinović i Đorđe Filipović ukazuju da Milanko Stupar nije mogao biti osoba koja je tukla Andriju Jurića, jer on nije bio u policiji, nije imao pištolj, već pušku i isti je svakodnevno u početku

vozio vodu, a u vrijeme koje mu se stavlja na teret da je tukao Andriju Jurića vozio žito i kukuruz za Šid.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Lukića, dat na glavnoj raspravi, a ne onaj dat u istrazi.

Sud ne prihvaća iskaz dat u istrazi u kojem je svjedok govorio da je i Mićo Maljković zajedno s Milenkom Stojanovićem i "Čađom" opljačkao kuću krznara Slavka iz Tovarnika, kao i da je odvezio ukradenu stoku iz razloga jer je sam svjedok kategorički tvrdio da je istina ono što je rekao na glavnoj raspravi i da on nije vidio ko je opljačkao krznara Slavka, a da Mićo Maljković nije bio ni kad su istovarane bunde uzete od krznara Slavka, već da su to bili Željko Krnjajić i Duško Grković. Također je kategorički na glavnoj raspravi istakao da on nije vidio da Mićo Maljković tovari ukradenu stoku, nego da su to radili Stojanović i Jovica Medić. Nedvojbeno je činjenica da je istraga vođena najmanje protiv 46 okrivljenika i u toj situaciji, ne samo ovaj svjedok već i mnogi drugi svjedoci su u istrazi općenito isticali da su svi optuženi krali imovinu, pa su tako spominjali pojedina imena, ali iskaz na glavnoj raspravi je neposredniji, točno je pitano za konkretne osobe i za konkretnu imovinu koja je eventualno bila krađena. U takvoj situaciji sud prihvaća iskaz dat na glavnoj raspravi, a ne u istrazi, a razumljivo je da su svjedoci tijekom istrage koja je vođena 1993.godine pa nadalje govorili da su svi okrivljenici krali vredniju imovinu, jer nedvojbeno je činjenica da su skoro sve osobe hrvatske nacionalnosti protjerane iz Tovarnika, da je ukradena njihova imovina, ali u svakoj situaciji se mora konkretno utvrditi tko je koju imovinu ukrao i tako je i pitano na glavnoj raspravi i zato je i iskaz na glavnoj raspravi vjerodostojniji nego iskaz u istrazi kada je općenito govoreno o krađi imovine i od 46-53 okrivljenika, tako da bez obzira što iskazi u istrazi obično su svježiji i često se prihvate u odnosu na kasnije izmjene, ali u konkretnom slučaju je obrnuta situacija i zato je iz naprijed navedenih razloga prihvaćen iskaz navedenog svjedoka dat na glavnoj raspravi. Konkretno, navedenog svjedoka je tukao i htio ubiti Janko Ostojić, ali ne Janko Ostojić koji je optuženik u ovom kaznenom postupku, nego Janko Ostojić koji je živio u Tovarniku. Razumljivo je što je u istrazi svjedok rekao da je Mićo Maljković krao imovinu, jer svjedok ističe i na glavnoj raspravi da je isti imao kokardu, da ga je stalno viđao s puškom, ali te činjenice mogu spadati eventualno u kazneno djelo oružane pobune, a utvrđeno je da navedeni optuženik nije krao imovinu kao što mu je stavljeno na teret optužbom.

Iz iskaza navedenog svjedoka se utvrđuje da je on bio zatvoren u Cvejićevoj kući, koja je bila "Stanica milicije". Svjedok nije vidio da je i jedan od optuženika u ovom kaznenom postupku ikoga tukao, zlostavljao ili krao imovinu veće vrijednosti, a istaknuo je da je Milanka Stupara vidio kako prolazi na motoru, pa čak misli da je on bio više u Lovasu nego u Tovarniku, a da je Dragoljub Trifunović jednom prilikom htio spasiti i izbaviti Josipa i njegovog sina, ali mu Grković nije dopustio da ih spasi.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Marinkovića, dat na glavnoj raspravi, a ne u istrazi. Sud prihvaća iskaz dat na glavnoj raspravi, a ne u istrazi, iz svih onih razloga kako je to obrazloženo kod obrazloženja prihvaćanja iskaza Andrije Jurića i Stjepana Lukića, jer zaista svjedok je bio kategoričan prilikom iskaza na glavnoj raspravi da ga nisu tukli Miljković Đorđe zv. "Kika" i Dragoljub Trifunović i nema razloga da svjedok zaštiti navedenu dvojicu optuženika. Prihvaćanjem iskaza na glavnoj raspravi sud je utvrdio da je svjedok bio u zatvoru u kući dr. Cvejića, da je bio tučen, ali najviše od Stevana Srdića i nepoznatih osoba, a nedvojbeno je da u odnosu na optužene Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića i Đorđa Miljkovića nije vidio da su isti ikoga tukli ili krali vredniju imovinu.

Sud je prihvatio iskaze svjedoka Vjekoslava Mijokovića, Martina Đurčinovića, Đure Matijaševića i Ive Mijokovića, jer su isti jasni, logični, okolnosno

uvjerljivi, a o činjenicama o kojima govore navedeni svjedoci, govore gotovo istovjetno.

Iz iskaza svjedoka Martina Đurčinovića se utvrđuje da je isti živio u Tovarniku sve do 23/24. svibnja 1992.godine kada je protjeran iz mjesta. Drugi dan nakon što je Vjekoslav Mijoković protjeran, a negdje u trećem mjesecu 1992.godine, vidio je na ulici kako Strahinja Ergić tjera kobilu i platon, istom je pomogo namjestiti am, i isti je otišao dalje u pravcu svoje kuće. Siguran je da je kobila bila prije vlasništvo porodice Mijoković, a također uz kobilu je išlo i ome.

Ne zna što se kasnije događalo s kobilom i ometom, niti kako je Strahinja Ergić došao do istih.

Iz iskaza svjedoka Đure Matijaševića se također utvrđuje da je isti drugi dan nakon protjerivanja Vjeka Mijokovića vidio kako Strahinja Ergić tjera kobilu obitelji Mijoković, a uz kobilu je išlo i ome. Ne zna na koji način je Strahinja Ergić došao do kobile i ometa, niti što se kasnije događalo s istim. Nadalje se iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje da isti zna da su protjerivane osobe hrvatske nacionalnosti, s tim da je i on uslijed straha napustio Tovarnik, ali je i njemu pomogao Đorđe Miljković "Kika", da zajedno s obitelji ode iz Tovarnika. Đorđe Miljković je pazio da se istom ne dogodi nešto sve vrijeme dok isti nije otišao iz Tovarnika.

Iz iskaza svjedoka Vjekoslava Mijokovića se utvrđuje da je isti istjeran iz Tovarnika 24. ili 25. ožujka 1991.godine zajedno sa suprugom i djecom, a da mu je otac ostao živjeti u Tovarniku. Nakon što je istjeran pokrali su mu svu vredniju pokretnu imovinu, s tim da ne zna tko je to pokrao. Otac mu je rekao da je Strahinja Ergić zv."Strajo" otjerao kobilu, zaprežna kola i ome, a i Martin Đurčinović i Đuro Matijašević su rekli da su vidjeli kad je isti tjerao njegovu kobilu i zaprežna kola, a uz kobilu je išlo i ome. Otac mu nije pobliže objasnio "kako je Strajo otjerao kobilu, zaprežna kola i ome". Nakon što se 1997.godine vratio u Tovarnik radio je sa Strahinjom Ergićem i istog stalno viđao, ali nisu razgovarali o kobili, ometu i zaprežnim kolima. Isti nije vidio da bi Milanko Stupar, Mića Maljković, Dragoljub Trifunović i Đorđe Miljković ikoga fizički ili psihički zlostavljali, niti je vidio da su krali nečiju imovinu.

Iz iskaza svjedoka Ivana Mijokovića sud utvrđuje da je isti sve vrijeme bio u Tovarniku, s tim da se noću krio, a ujutro bi došao u svoju kuću. Četiri-pet dana nakon što je njegov sin protjeran s obitelji, dok je bio u dvorištu, došao je Strahinja Ergić "Strajo". "Strajo" je znao da je on opljačkan, tj. obitelj Mijoković i kad je vidio kobilu, rekao je da će sačuvati kobilu njegovom sinu i da istu uhvati u platon. Ivo Mijoković je sam uhvatio kobilu u platon, te predao "Straji" i rekao da to sačuva za njegovog sina. Za tri-četiri dana nakon ovog događaja kada je došao "komandir milicije" za cijeli okrug i pitao ga da mu vrati kobilu, Ivo Mijoković je rekao da to ne čini, jer će doći netko drugi i opet odvesti kobilu i ome. Sigurno je da "Strajo" nije primjenjivao nikakvu prisilu i da je on sam upregao kobilu u platon, a sve iz razloga jer je vjerovao da će mu "Strajo" sačuvati kobilu i ome. Iako je čuo da je "Strajo" prodao kobilu i ome, on ga nikad nije upitao je li to istina, a nedvojbeno je činjenica da mu je "Strajo" jednom prilikom kad je dobio plaću i imao pune ruke novca, a on je naišao dao mu "5.000,00 dinara". Za to je mogao kupiti deset flaša piva.

Na temelju svega naprijed iznijetog, a uslijed naprijed datih obrazloženja, nedvojbeno je kako nije dokazano da je optuženi Milanko Stupar, tijekom rujna i listopada 1991. godine svakodnevno tukao u "Stanici milicije", smještenoj u Cvejićevoj kući Mirka Markutovića, Živana Markutovića, Andriju Jurića, Tomislava Grgića, Stjepana Marinkovića, Pavu Donkovića, Božu Grbešića, Žarka Grbešića, Dragana Hajduka, Stjepana Glibu, Branka Šimunića, a da su Branku Šimuniću bile

vezane ruke i noge. Naime, valja još jednom naglasiti, da je većina naprijed navedenih oštećenih saslušana, i to Tomislav Grgić, Pave Donković, Žarko Grbešić, Dragan Hajduk, Stipe Glibo, Branko Šimunić, Stjepan Marinković, koji su nedvojbeno istaknuli da uopće nisu vidjeli da je Milanko Stupar dolazio u Cvejićevu kuću, a kamoli da je nekoga tukao. Nadalje, dato je obrazloženje iz kojeg razloga nisu prihvaćene riječi Andrije Jurića da ga je tukao Milanko Stupar, a i svi drugi dokazi su ukazivali da Milanko Stupar nije bio pripadnik "milicije", da nije imao pištolj, a u rujnu čak nije ni bio u Tovarniku.

Nedvojbeno je da je Andrija Jurić na glavnoj raspravi jasno istaknuo da Mićo Maljković i Milanko Stupar nisu tukli njegovog oca Ivana i majku Ružu, a nije bilo niti jednog drugog dokaza koji bi ukazao da su Mićo Maljković i Milanko Stupar tukli Ivana i Ružu Jurić, već je svjedok Jozo Vrankić rekao da mu je supruga, koja je bila zajedno u zatvoru s Ivanom i Ružom Jurić, gledala kako su Medić Jovica, Srdić Stevica, Grković Dušan i Ivanović Savo i još neki nepoznati, tukli Ivana i Ružu Jurić, dok nisu podlegli batinama. Supruga mu nije rekla da su Mićo Maljković i Milanko Stupar tukli Ivana i Ružu Jurić, a to mu nije rekla zato što nije vidjela.

Nedvojbeno je da je Stjepan Lukić na glavnoj raspravi jasno obrazložio da je u istrazi pogrešno bilo navedeno da je Mićo Maljković uzimao stvari iz krznarske radnje, a dato je obrazloženje zašto je prihvaćen iskaz na glavnoj raspravi, te nadalje, nedvojbeno je da ni jedan svjedok tijekom postupka nije ukazao da bi Mićo Maljković uzimao stvari iz kuća mještana hrvatske nacionalnosti, kao ni na činjenicu da je tjerao na prinudni rad stanovništvo hrvatske nacionalnosti. Što se tiče čuvanja straže ispred "Stanice milicije", činjenica je da je to jedan svjedok spomenuo, ali u smislu da je istog kao i druge optuženike viđao u uniformi s oružjem. Općenito kazivanje jednog svjedoka da je Mićo Maljković imao oružje i uniformu i bio ispred Stanice milicije, ne može predstavljati obilježje krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, već jedino da je isti čuvao stražu u trenutku dok bi drugi ubijali osobe hrvatske nacionalnosti ili sl., tada bi se moglo govoriti o eventualnom krivičnom djelu ratnog zločina, a nedvojbeno je da ni jedan svjedok, niti jedan dokaz u tom pravcu, nije ukazao da bi Mićo Maljković učinio navedenu radnju.

Nedvojbeno je da ni jedan svjedok niti bilo koji drugi dokaz koji je izveden nije ukazao da bi optuženi Strahinja Ergić uzimao imovinu Hrvata, osim što je isti uzeo kobilu i ome od Vjekoslava Mijokovića. Međutim, nedvojbeno je da je Ivan Mijoković, otac Vjekoslava Mijokovića, koji je ostao u Tovarniku, sam upregnuo kobilu u platon i dao Strahinji Ergiću na čuvanje kobilu, a ome je išlo za kobilom. Nadalje, kada je "komandant milicije" za cijeli okrug nudio Ivi Mijokoviću da mu se vrati kobila i ome, vlasništvo njegovog sina, isti je odbio iz razloga jer je bio uvjeren da bi mu ukrali kobilu i ome, a vjerovao je da će mu Strahinja Ergić iste sačuvati. Tako utvrđenim činjenicama nedvojbeno je da nije dokazano da bi Strahinja Ergić počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva uzimanjem na navedeni način kobile i ometa od Vjekoslava Mijokovića, jer nije primijenjena prisila, već je Ivan Mijoković dragovoljno predao na čuvanje kobilu i ome.

Niti jedan svjedok, niti bilo koji drugi dokaz, nije ukazao da je Dragoljub Trifunović bilo koga tukao ili krao nečiju imovinu, već čak što više, svjedok Stjepan Lukić je ukazao da je Dragoljub Trifunović htio spasiti Josipa Đurčinovića i njegovog sina Martina, ali da mu to nije dozvolio Grković. Naprijed je obrazloženo zašto nije prihvaćen iskaz u istrazi Stjepana Marinkovića da ga je Dragoljub Trifunović zarobio i tukao.

Slijedom naprijed iznijetog, konačni zaključak suda je kako nije dokazano da bi optuženi Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić i Dragoljub Trifunović, počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZRH, kao ni krivično djelo genocid, iz čl. 119. OKZRH, te ih je na osnovi čl. 340. st. 3. Zakona o krivičnom postupku sud oslobodio od optužbe.

Na osnovi čl. 339. st. 3. t. 3. Zakona o krivičnom postupku, u odnosu na optuženog Janka Ostojića, s bližim podacima kao u dispozitivu presude, optužba je odbijena da bi počinio krivično djelo iz čl. 119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. OKZRH, jer je zastupnik optužbe odustao od optužbe.

Valja naglasiti da je u konkretnom slučaju na nedvojben način utvrđeno da Janko Ostojić, s bližim podacima kao u dispozitivu presude, nije osoba koja je uopće živjela i boravila u Tovarniku i da se u konkretnom slučaju radilo o zamjeni identiteta, jer svjedoci jesu ukazivali da ih je tukao i zlostavljao Janko Ostojić, ali su bili kategorični da to nije optuženi u ovom postupku, već osoba istog imena i prezimena, ali različitih bližih podataka.

U svezi činjenice da je u odnosu na Janka Ostojića optužba odbijena, a da su Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić i Dragoljub Trifunović oslobođeni optužbe, sud je na osnovi čl. 91. st. 1. Zakona o krivičnom postupku, iste oslobodio da nadoknade troškove krivičnog postupka.

Slijedom svega naprijed iznijetog, odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 11. siječnja 2002.

ZAPISNIČAR
Smederevka Šerbić v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Nikola Bešenski v.r.

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostavljanja ovjerovljenog prijepisa presude strankama, Vrhovnom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu, putem ovoga suda, u tri istovjetna primjerka.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.DO-K-34/00.
2. Opt.Milanko Stupar, Tovarnik, A.G.Matoša 76
3. Opt.Mićo Maljković, Vukovar, Sajmište br.9 (kod odvjetnika Vojislava Ore)
4. Opt.Strahinja Ergić, Tovarnik, Bana Jelačića bb.
5. Opt.Dragoljub Trifunović, Tovarnik, Bana Jelačića 34
6. Opt.Đorđe Miljković – Tovarnik, Zagrebačka 18
7. Opt.Janko Ostojić, Zagreb, Dobojska 1
8. Odvjetnik Vojislav Ore – Vukovar, Sajmište 9
9. Odvjetnik Stjepan Šporčić – Vukovar, Evropske zajednice bb.
10. Odvjetnik Duško Vukelić – Osijek, Vukovarska 44

5
Svečana isprava – ovlašteni službenik
Snežana Josić